

L. VII.
1909

BOGOLJUB

Št. 4.
April

cerkven
list

za
Slovence

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Uredništvo in upravništvo
je v Ljubljani, v Katol. tiskarni.

Stane na leto 1 K 60 vin.

Za Nemčijo 2 K 8 vin.

Za Ameriko (brez ameriške priloge)
in za vse ostale kraje 2 K 60 vin.

Kozel

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani Stritarjeve ul. 2

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Delniška glavnica

:: K 3.000.000. ::

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje po čistih $4\frac{1}{2}\%$

Kupuje in prodaja srečke in vse vrste vrednostnih papirjev po dnevnem kurzu.

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Rezervni fond

:: K 300.000. ::

Zahtevajte zastonj

in poštine prosto moj velik, bogato ilustriran glavni katalog z okoli 3000 slikami vsakovrstnih niklastih, srebrnih in zlatih ur in vseh vrst solidnih zlatnin in srebrnin, glasbil, usnjatega blaga, kadilnih priprav po **izvirnih tovarniških cenah.** 2807 6-1

Za vsako uro tri-let. pis. jamstvo. Brez rizike. Zamenjava dovoljena ali denar nazaj. Prva tvornica za ure v Mostu.

Niklasta remontoarka	K 3 50
Sistem Roskopf patentna ura	4—
Švicarska originalni sistem Roskopf patent	5—
Registrirana „Adler Roskopf“ nikljasta remont. na sidro	7—
Goldin rem. ura „Luna“ kolesje, dvojni pokrov	9—
Srebr. oklopna verižica z avtom. rinčico 15 gr. težka	2-60
Ruska tula nik. remont. ura s sidro z „Luna“ kolesjem	10-50
Srebrna remontoarka „Gloria“ kolesje, prosto	8-40
Srebrna remontoarka, dvojni pokrov	12-50
Budilka	2-90
Kuhinjska ura	3—
Schwarzwaldska ura	2-50
Ura s kukavico	8 50

JAN. KONRAD

c. in kr. dvorni dobavitelj v **Mostu št. 668.** (Češko.)

Zastonj

torej brezplačno dobi vsak človek v lekarni Trnkočzy poleg rotouža lepo tiskano deset zapovedi za kmetovalca; tudi po pošti se brezplačno razpošiljajo. 3258 12-1

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19 sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

po $4\frac{3}{4}\%$

to je daje za **200 K 9 K 50 h na leto.** — Druge hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik

2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Marija Sattner, Ljubljana, Dunajska cesta šte. 19

(Medjatova hiša, II. nadstr.)

se priporoča prečastiti duhovščini za **izdelovanje cerkvenih paramentov**. Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgičnih barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke. 2775

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkvene
orodja in posode

Ljubljana, Elizabetna cesta št. 5

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po vzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Čeb a š e k a izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu. 2796

Bogata zaloga 3263

šivalnih strojev koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

**Izborna prilika za nakup
za trgovce z blagom
in krošnjarje.**

Razpošilja se tudi zasebnikom!

40—45 m ostankov tkanin iz I. materijala, izbornih za damsko perilo, 12—18 m dolgih, 82—85 cm širokih à 50 vin. — 1 kos platna za rjuhe, navadna širina, iz prima-preje, 14 m K 13-75 za kos, razpošilja

**tkalnica Ludv. I. Kohn
Nachod (Češko).**

Pri večjem naročilu 30% popusta. Ako ne ugaja, se takoj vrne znesek. — Najmanj se more naročiti 1 zavoj okoli 40 m ostankov ali 1 kos platna za rjuhe 14 m. Razpošilja po povzetju. 381 (2-1)

Iščem vajenca

ki bi imel veselje vstopiti v boljšo pekarijo. Pogoji po dogovoru. Pekarna **Josip Koten** 222 Ljubljana, Tržaška cesta 4. 3-1

Največja češka tvrdka za nakupovanje **cenega posteljnega perja!**

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsi puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankingblaga, **1 pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju, od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko. 15-1

S. Benisch

2035

Mesečni koledar za april 1909.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		Ijublj. škof.	Iavant. škof.	
1 Četrtek	Hugon, škof; Teodora, muč.	Konjšica	Gomilsko	Od 3. – 6. aprila duhovne vaje za moške v Ljubljani pri Jezusovem Srcu.
2 Petek	Sedem žalosti Dev. Mar.	Sv. Troj. p. Cerkn.	Reka	
3 Sobota	Abundij, škof	Preddvor		
4 Ned.	6. postna (Cv.) Rozamila, dev.	Nemška Loka	Konjice	11. Velika noč. Potresna procesija v Ljubljani.
5 Ponedelj.	Vincencij Fererij; Irena, dev.	Doprepolje		
6 Torek	Sikst, papež	Leskova	Prihova	Birmovanje in kanonična vizitacija v ljubijanski škofiji:
7 Sreda	Herman, spoznav.	Zaplana		
8 Četrtek	† Veliki četrtek	Suhorija	Čadram	17. in 18. Trnovo
9 Petek	† Veliki petek	Brezje		
10 Sobota	† Velika sobota	Podbrezje	Loče	19. Harije
11 Ned.	Vstaj. Gosp. Velika noč	Blagovica	Sv. Kunigunda	23. Podkraj
12 Pond.	Velikonočni ponedeljek	Vrhnika		Špitalič
13 Torek	Hermenegild, muč.; Ida, dev.	Vrhpolje p. Mor.	Žreče	25. Vipava
14 Sreda	Justin, muč.	Št. Lenard		Žice
15 Četrtek	Helena, krajica	Kamnik župnija	Škomarje	
16 Petek	Kalist, muč.	Kranj		Ormož
17 Sobota	Anicet, papež-muč.	Motnik	Velika ned.	
18 Ned.	1. po Vel. noči (Bela ned.)	Šturje		Stranice
19 Ponedelj.	Leon IX. papež; Ema, vdova	Št. Jurje p. Šmar.	Kebelj	
20 Torek	Marcelin, škof	Ihan		Št. Jernej
21 Sreda	Anzelm, škof	Dobrnice	Ormož	
22 Četrtek	Soter in Kaj, papeža-muč.	Gorje		Bol. nem. red.
23 Petek	Adalbert (Vojteh), škof	Šmihel redovnice	Sv. Duh pri Središču	
24 Sobota	Jurij, muč.	Stara Loka		Sv. Miklavž pri Ormožu
25 Ned.	2. po Vel. noči. Marko, evang.	Cerklje p. Kršk.	Svetinje	
26 Ponedelj.	Klet, papež; Marcelin, papež	Podgrad		Ormožu
27 Torek	Peregrin, duhov.; Cita, dev.	Nevlje	Svetinje	
28 Sreda	Pavel od križa, spozn.	Čatež p. Krškem		Svetinje
29 Četrtek	Peter, muč.; Robert, opat	Št. Jurij p. Kum.	Svetinje	
30 Petek	Katarina Sijen.; Marijan, muč.	Stari trg p. Ložu		Svetinje

Odpustki meseca aprila 1909.

1. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. R. Telesa.

2. Petek. Marija sedem žalosti. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; c) udom bratovščine presv. R. Telesa kakor včeraj; d) udom bratovščine črnega škapulirja.

4. Nedelja, I. v mesecu, Cvetna. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

8. Veliki četrtek. Popolni odpustek dobi: a) kdor danes eno uro moli ali premišljuje v spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa; izpoved in sveto obhajilo danes ali drugi teden; b) vsi, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo v namen svetega očeta; izpoved in sveto obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski

ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkva.

9. Veliki petek. Kdor danes pop. od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo in premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno izpoved in gre k sv. obhajilu. — Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

11. Velika noč. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijonskih cerkva; b) udom bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi ali črni škapulir; tisti, ki nosijo črni škapulir žalostne Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen sv. očeta moliti še sedem očenašev in sedem češčenamarij za duše v vica; e) udom družbe krščanskih družin.

16. Petek. Sv. nadangelj Rafael. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni oziroma farni cerkvi.

24. Sobota. Sv. Fidelis. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

Premišljevanje ob mesinskem potresu.

Prejeli smo izraženo željo, naj bi »Bogoljub« kaj več povedal o strašnem potresu v Siciliji in Kalabriji, katerega zlobneži zlorabljajo v svoje brezbožne namene, češ: Bog sam sebi hiše podira!

Mi se s temi ljudmi, katerim ni do resnice, ampak le vsako priliko porabljajo, da udarijo po veri, ne bomo pričkali. Njihovo zasmehovanje se nam zdi do pičice podobno zasmehovanju, ki so ga Judje v obraz metali na križ pribitemu Zveličarju: Drugim je pomagal, sam sebi ne more pomagati! Če si res Bog, stopi doli s križa! — In Bog ni stopil s križa. In zdelo se je, da si res ne more pomagati, da prisiljen trpi, da premagan in pokončan visi v zadnjih izdihih...

A Bog se ne dá ubiti, — kakor se tudi solnce na nebu ne dá ugasniti, četudi se za nekaj časa skrije za oblake, kakor bi ga ne bilo... Česar ni storil v petek, je storil v nedeljo. Stopil je s križa, vstal od smrti in pokazal, da še živi..., potem pa šel v nebesa, kjer kraljuje in se posmehuje tistim, ki rohné in kujejo naklepe zoper njega. (Psalm 2, 3.)

Torej s temi ljudmi se ne bomo pričkali. Pač pa podajamo vernim kristjanom lepo in resno premišljevanje ob tem strašnem pre-

tresljivem dogodku, posneto po nemškem listu »Sendbote« d. g. H. J.

Premišljevanje.

Verna duša: Silen in strašen si, o Gospod, ti, ki se ozreš na zemljo in jo streseš, ti, ki se samo dotakneš gorâ, in glej, že se vali iz njih dim! (Psalm 103, 32.)

Kakor grom hrume tvoje sodbe v mojih ušesih in moje srce globoko pretresa misel na neštetilne žrtve ki jih je ugrabila v enem dnevu in v eni uri »šiba potresa«, ki si jo zavihtel v svoji vsemogočni roki. Kjer so še pred kratkim stala obljudena mesta, se nahajajo sedaj le še kadeče se razvaline in pod razvalinami leži skoro 200.000 ljudij pokopanih. Da, vsi prebivalci zemlje niso nič v primeri s teboj, kajti po svoji volji ravnaš istotako z nebeškimi močmi, kakor z zemeljskimi prebivalci; in ni ga, ki bi se mogel ustavljati tvoji roki in te smel vprašati: Zakaj si storil to?

Gospod: Zelo zdravilen je tvoj strah, otrok moj! Kajti na koga naj se oziram, če ne na malega in v duhu potrtega in na onega, ki se trese pred mojimi besedami? Moje sodbe so resnica, pravične vsikdar. Mojih sodb se mora vsakdo bati, a jih ne presoje-

vati, ker so neumljive človeškemu razumu! Ponižajte se torej, človeški otroci, pod mojo silovito roko, da vas povišam ob času skušnjave. (J. Peter 5, 6.)

Ali mogoče mislite, da so bila ona od potresa razdejana mesta slabša in bolj pokvarjena kakor toliko drugih? Ne, vam pravim, in če ne boste delali pokore, boste vsi enako poginili. (Luka, 13, 1—5.) Kajti pred menoj je celo človeštvo le kakor kapljica na vedru in kakor prašek na tehtnici. Pred menoj so otoki kot neznamenit prah. In vsi narodi so pred menoj, kakor bi jih ne bilo in kakor prazen nič so v primeri z menoj. (Izaija 40, 15—17.)

Verna duša: Da, tako je, Gospod: Ti nas vseh skupaj ne potrebuješ, ker uživaš v samem sebi — brez nas — neskončno srečo. A četudi si tako velik, ne zaničuješ nobenega, ampak se spominjaš v svoji ljubezni tudi najmanjšega in imenuješ svoje veselje, prebivati med človeškimi otroci. (Pregovori 8, 31, —.) In to je, kar me tolaži pri spominu na strašni potres, da si naš oče in da ne pade niti vrabec s strehe, niti las z naše glave na tla brez tvoje volje! (Matevž 10, 29.)

Gospod: Prav delaš, otrok moj, da se poln vere in zaupanja prepustiš moji očetovski previdnosti, kajti jaz znam tudi slabo k dobrem voditi.

Misli na usodo nedolžnih otrok v Betlehemu: Kako so zdihovale matere, ko so jim grozoviti rabeljni iztrgali ljube otročičke in jih pred njihovimi očmi neusmiljeno umorili. A dočim so njihove tožbe in joki napolnjevali ozračje, so plavale duše umorjenih radostno proti nebesom. — Tako je bilo tudi zadnjič, ko se je na praznik teh svetih, nedolžnih otročičev potresla zemlja v Mesini in sosednjih mestih. Grozovito so tulili morski valovi. S strašnim treskom so padale cerkve in palače na kup. Smrtno stokanje umirajočih se je pomešalo med obupne klice onih, ki so še ostali pri življenju. A v istem času je stopalo prav mnogo pobožnih duš otrok in odraslih pred moj prestol. Kajti pisano je: »Onim, ki ljubijo Boga, služi vse v dobro!« Veruješ li to?

Duša: Da, o Gospod, verujem vse, kar si razodel. Želim tudi prav zelo in rada verujem, da je bilo med neštetimi žrtvami potresa prav mnogo pravičnih, ki so zamenjali svoje zemsko življenje z nebeškim veseljem. Da, drznem si celo upati, da so se v zadnjem trenutku še spreobrnil marsikateri grešnik, ki so klicali na pomoč tvoje usmiljenje in bili tako rešeni: »kajti vem, da si milostljiv in dobrotljiv Bog, potrpežljiv in zelo usmiljen, da odpuščaš hudobijo.« (Jona 4, 2.) Ti si imel usmiljenje tudi z velikim mestom Ninivami, in celo ob vesoljnem potopu v časih Noeta si podelil marsikomu, ki je bil preje neveren, tik pred bližajočo se pogubo milost spreobrnenja.

Le eno tesnobno vprašanje je, ki me vznemirja: niso li bili mogoče med onimi prizadetimi mnogi grešniki, ki niso imeli nič časa, da bi se spokorili in so tako nepripravljene prišli na odgovor k tvoji strogi sodbi?

Gospod: Ne bodi radoveden, otrok moj in ne raziskuj nepotrebnih stvari! Brigaj se za to, kar ti je zapovedano in meni pusti moje skrivnosti! Na dan vesoljne sodbe ti bo vse jasno. Za sedaj pa se moraš zadovoljiti s tem, da veš, da sem pravičen in da so pravične tudi moje sodbe.

Le eno je potrebno in eno se uči iz nenadne smrti toliko tisočev ter si vtisni globoko v svoje srce: Da moraš biti vsak čas pripravljena, ker ne veš, kedaj pridem, o mraku ali o polnoči, o petju petelinjem ali zjutraj, da te ne dobim, ko pridem popolnoma nepričakovano, nepripravljeno v spanju greha. Kar pa tebi rečem, otrok moj, rečem vsem: Čujte!

Verna duša: Da, bdeti hočem, o Gospod in stati ves čas tu, prepasan okoli ledja in z gorečo svetilko v roki, kakor služabnik, ki čaka, kedaj se vrne gospod z ženitovanja, da ti morem, ko prideš in potrkaš, takoj odpreti.

Le enega se bojim: svoje lastne slabosti in pretkanosti hudobnega duha, ker bi se mogoče vsled potresnih strahovitostij omajala lahko celo moja vera in bi se me polastil črn obup, ko bi ležeh pod težkim kamenjem in

kadečimi se tramovi le s težavo lovil sapa in bi se mi bližala smrt v najstrašnejši podobi.

Gospod: Bodi miren, otrok moj in ne delaj si naprej nepotrebnih skrbi za ono uro! Jaz ti bom stal na strani s svojo vsemogočno milostjo, kakor sem stal svetim mučencem v smrtnih mukah. S senco svojih kril te hočem kriti, dokler ne mine grenkost. Ne obupuj, ker je pisano: »Bog je zvest, on vas ne bo pustil skušati čez vaše moči, ampak bo vodil poskušnjo tako, da jo morete prestati.«

Kakor odšteje zveden zdravnik po kapljicah zdravilo, ki ga da bolniku, da ne škoduje, kakor se citraš varuje preveč napeti strune, da ne počijo, kakor izkušen pek ne pusti kruha predolgo v peči, ampak ga o pravem času vzame ven: tako ravnam tudi jaz s svojimi otroci in vem dobro, kedaj jih moram osvoboditi iz ognja žalosti. Zato bodi brez skrbi in daj, da storim s teboj, kar hočem! Jaz vem najbolje, kaj ti služi v zveličanje.

Verna duša: Hvala ti, o Gospod, tisočkrat hvala za sladko tolažbo! Da, jaz hočem vsako skrb prepustiti tebi, kajti tvoja skrbnost zame je neizmerno več vredna kakor

vsaka skrb, ki jo morem sam zase imeti.

Gospod, če le ostane moja volja trdno osredotočena v tebi, potem ravnaj z menoj, kakor ti drago. Dobro in hudo, sladkost in grenkost, veselje in žalost, hočem brez razlike vzeti iz tvoje očetovske roke in se za vse zahvaliti, karkoli me zadene. Obvaruj me pred vsakim grehom, potem se ne bojim ne smrti, ne pekla. Če me le na večno ne zavržeš in ne izbrišeš iz knjige življenja, potem mi ne bo škodovalo in naj me zadene kakršnakoli nesreča, četudi potres s svojimi grozovitimi strahovitostmi. »Gospod, moj Bog, že sedaj sprejem vsako vrsto smrti, kakoršna ti ugaja z vsem njenim strahom, trpljenjem in bolečinami iz tvoje roke popolnoma vdan in pripravljen.«

Da ti, o Gospod, si naša nada in moč, ti nam pomagaš v vsaki nadlogi. Zato se ne bojimo, če tudi se trese zemlja in gore padajo v morje. (Psalm 45.)

Aleluja! Tebi, kralju večnosti, neumrljivemu, nevidnemu in edinemu Bogu, bodi čast in slava na vse veke! Amen!

Zavržena ljubezen.

Na vrhu hriba križ, —
na križu pa visi
On, ki pribila nanj
ga skrb je za ljudi.

Odkar ga svet pozna,
dobrote le delil;
za grešni rod bo zdaj
še srčno kri prelil.

Ljubezen brez primer — —
proslavljal te bo svet,
častil te bo zemljan,
hvaležnih čustev vnet.

Pod križem roj nešet
različnih je ljudi;
gotovo vsem srce
hvaležnosti plamtí . . .

A čuj glasove te —:
Proklet kričé — proklet —
Kedo? — On, Križani! —
Ti zaslepljeni svet! —

In Križani je čul
ta nehvaležni klic,
in rnil ga je boli
od trnjevih bodíc . . .

Cifka.

Pogosto sv. obhajilo je potrebno vsem kristjanom.

Pogosto sv. obhajilo je zelo potrebno 4. za nedoraslo mladino. Kakor je ljubil naš božji Zveličar male otročiče ter jih vabil k sebi, tako kliče še dandanes iz tabernakeljna: »Pustite malim k meni priti in ne branite njim!« Ali niso te besede opomin za pogosto sv. obhajilo nedorasle mladine? Tudi tem našim ljubljencem moramo posvetiti nekaj vrstic. Vsi pravi mladino ljubi so tudi nedoraslo mladino navajali k pogostemu sv. obhajilu. Toda kakor ima vsaka dobra stvar svoje nasprotnike, ima jih tudi ta najboljša. Odreka se namreč posebna važnost pogostega sv. obhajila pri nedorasli mladini. Poglejmo, ako ravnajo prav. Res je, da je nepokvarjena mladina močno verna, čista in sramežljiva. Toda žalibože, da je pa tudi mnogo izpridene nedorasle mladine! Pogosto sv. obhajilo pa ima namen in moč, nedolžno mladino ohraniti čisto do groba, pohujšano in izprideno pa poboljšati! Dokazom sv. Tomaža Akvinčana se bomo morali vendar vsi ukloniti! Kratka vsebina njegovega nauka o presv. Rešnjem Telesu je ta: Najsvetejši zakrament deli nam največ in največje milosti, ne deli nam pa vseh milosti. Ko bi nam delil ta zakrament vse milosti, bili bi drugi zakramenti odveč in nepotrebni, kar nasprotuje nauku naše sv. vere. Toda zakrament presv. Rešnjega Telesa ohranjuje, spopolnjuje in dovršuje milosti vseh drugih svetih zakramentov. Po nauku sv. Tomaža Akvinčana se krstna nedolžnost ohrani, spopolni in dovrši s pomočjo sv. obhajila, kakor tudi stanovitnost v veri pri birmancih in spokorna nedolžnost pri spokornih grešnikih. To velja tudi o vseh drugih sv. zakramentih.

Vsi soglašamo z angeljskim učenikom sv. Tomažem, da deli zakrament presv. Rešnjega Telesa največje milosti. Ako pa je stvar taka, potem zadostuje samo enkratno sv. obhajilo v življenju, kakor se tudi sv. krst, sv. birma, sv. mašnikovo posvečevanje prejmejo samo enkrat! Tako, ali vsaj podobno so sklepali janzenisti in drugi nasprotniki sv. obhajila. Toda pri tem zlobnem in krivem nauku jih sv. Tomaž Akvinčan, ta slavni velikan med cerkvenimi učeniki, neusmiljeno udarja in pobija ter jih, kakor rečemo, moralno ubije. Kajti po njegovem prekrasnem nauku (o katerem bomo v naši razpravi še mnogokrat in veliko slišali) učinkujejo milosti sv. obhajila kakor hrana. Kakor se mora tudi najboljša in najtečnejša hrana vendar prav pogosto uživati, ravno tako se mora tudi sv. obhajilo prav pogosto prejemati, akoravno nam prinaša največje milosti. Po nauku sv. Tomaža ne trajajo te velike milosti sv. obhajila dolgo časa, ampak se kmalu zopet zmanjšajo ali izginejo, tako da jih je treba nadomestiti z novim sv. obhajilom, ravno tako kakor pri hrani, ki nam ne prinaša trajnih, ampak samo začasnih moči. Sv. Tomaža Akvinčana smemo imenovati in častiti kot najboljšega zagovornika pogostega sv. obhajila.

Vrnimo se zdaj zopet k naši nedorasli mladini! V Rimu je neka cerkev, ki se imenuje »Santa Francesca Romana« (sv. Frančiška Rimska). V to cerkev je sv. Frančiška Rimska še kot mala deklica s svojo materjo skoraj vsak dan zahajala. Ko se je pripravljala za prvo sv. obhajilo, je prišla vsako sredo k spovedi k pobožnemu duhovniku

Don Antonio di Monte Savello. Pogosto so igrale solzice žalosti nad grehi vnjenih oče. Prav dobro se je pripravila na prvo sv. obhajilo. Vse preobilne milosti prvega sv. obhajila pa je ohranila in pomnožila s pogostim sv. obhajilom. Postala je velika svetnica in prejela od Boga to izredno srečo, da je imela svojega angelja variha v vidni podobi pri sebi.

Letos bodo sv. oče meseca majnika proglasili blaženega Klementa Dvoržaka (H r) za svetnika. On je bil res prav apostol našega cesarskega mesta Dunaj, kjer je umrl blažene smrti dne 15. marca 1820. Že kot mal deček se je odlikoval v svoji pobožnosti in gorečnosti do molitve, do Marije Device in do najsvetejšega Zakramenta. Kazal in razodeval je mnogo lepih lastnosti v svoji nežni mladosti, ki so se vse lepo ohranile, spolnile in dovršile — s pomočjo pogostega sv. obhajila!

Letos bomo obhajali dne 4. avgusta zlatoletnico blažene smrti Janeza Marije Vianneyja, ki je imenovanega dne umrl kot župnik v mestecu Ars blizu Liona na Francoskem. Nenavadno gorečnost je kazal že v otroških letih do Boga, njegove sv. Cerkve in njenih služabnikov. Če je slišal kdaj kaj govoriti zoper nje, se je mali Janezek odločno oglasil: »Tako se ne govori o Bogu!« Bo li ta fantek ohranil to svojo gorečnost do Boga celo svoje življenje? Poslušajte! Od leta 1835. pa do 1859. je prišlo vsako leto nad 20.000 romarjev v Ars, ki so iskali pomoči in tolažbe pri blaženem Janezu Mariji Vianneyju. Pogosto je spovedoval 14, 16, 18 ur na dan. On je pokazal v dejanju, kako se govori in dela za Boga!

Vse to se je naučil od pogostega sv. obhajila, katero je zelo priporočal. (Dragi čitatelji, prosite in molite zame, da bi mogel jaz letos ob zlatoletnici blaženega Janeza Marije Vianneyja obiskati Ars in počastiti telesne ostanke tega svetnika!)

Oče sv. Alfonza Marije Liguorij je bil kapitan. V svoji službi je imel tudi Mohamedance. Nekega dne prosi mlad Mohamedanec za sprejem v sv. katoliško cerkev. Kaj

te je napotilo k temu koraku? ga vprašajo. Mali Alfonzek je vedno tako dober z menoj. Vera, ki rodi take čednosti, mora biti prava, zato želim postati kristjan, bil je odgovor. Jeli mali Alfonzek ostal vedno tako kreposten? Postal je slaven škof, apostolsko delaven misijonar in ustanovitelj misijonarjev ligvorjancev ali redemptoristov in je deloval čez 50 let v vinogradu Gospodovem kot misijonar, spovednik in pisatelj. Častimo ga kot svetnika in cerkvenega učenka. Vso svojo moč in svetost je pa zajemal iz pogostega sv. obhajila, katero je tako ljubil, da ga niti na veliki petek ni hotel opustiti. Ker na veliki petek zaužije presv. Rešnje Telo le tisti duhovnik, ki opravlja sv. obrede, je gledal vedno na to, da jih je sam izvršil in tako prejel sv. obhajilo tudi na veliki petek. Svojo ljubezen do Najsvetejšega je proslavil v svoji prekrasni knjigi: »Obiskovanja najsvetejšega Zakramenta.«

Lahko bi še naprej pisal in navajal take lepe zglede, toda naj to zadostuje. Samo nekaj še hočem omeniti. Pred nekaj leti so framažoni odstranili svete križe iz soban vseučilišča v Budimpešti. Je li kaj takega mogoče v katoliškem Marijinem ogrskem kraljestvu? Se-li niso vzdignili stari častitljivi sivolasi možje proti takemu početju? Kaj še! Ali ni sveta jeza razpalila celega vernega naroda? Tudi ne. Tako ravnanje je močno užaljilo verno dušo mladine, ravno vseučiliške mladine! Verni vseučiliščniki so protestirali proti odstranitvi svetih križev, v procesijah so nosili križe v vseučilišče ter jih zopet obešali na svoja mesta. Nastopili so ti vrli vseučiliščniki tako odločno, da so se morali framažoni vdati, in križi so ostali na svojih mestih, da oznanjujejo pogum, vernost in ljubezen ogrskih vseučiliščnikov. Odkod ta nenavadna hrabrost teh vseučiliščnikov? Na Ogrskem imajo dijaki mnogo Marijinih družb, v katerih se goji pogosto sv. obhajilo. Kdor se poslužuje tega sredstva, ostane stanoviten in nepremagljiv, kar potrjujejo zgoraj navedeni zgledi. Toda začeti se mora pri mladini. Prvem sv. obhajilu mora slediti nepretr-

gana vrsta pogostega sv. obhajila — do sv. popotnice in obudili se bodo verniki, kakoršne je ro-

dila sveta cerkev v prvih treh stoletjih s pomočjo pogostega sv. obhajila.

Župnik Alojzij Šoba.

Pri sv. obhajilu.

Srce v prsih trepeta . . .
večni Bog iz paradiža
v cerkev na altar se bliža,
poj mu hvalo, zemlja vsa!

Tabernakelj je odprt —
zvonček vernikom naznanja:
Njemu naj se stvarstvo klanja
ki je zmagal greh in smrt.

V smrt za nas je dal življenje
da človeški rod očisti,
On, ki srca zre, obišči,
se daril je v zadoščenje.

Se daril je v večno spravo
vsemogočnemu Očetu.

je odvezel prekletstvo svetu
in nam pot pokazal pravo.

O, zato ponižno moli,
himne pevaj celo stvarstvo;
glej, neskončno Veličastvo
si dolino solz izvoli.

»O Gospod res nisem vreden,«
molim iz srca goreče,
molim upno, hrepeneče:
»a sém te tako potreben«.

Pridi torej in poseti
preubogo srce moje,
vanj izlij sladkosti svoje,
da Ti morem prav živeti!

J. U. Limbarski.

Miza zadnje večerje.

Večno mesto Rim hrani v svojih svetiščih mnogo spominkov, ki so bili v tesni zvezi z našim Odrešenikom, ko je še živel na zemlji. Tako je spravljen v baziliki sv. Janeza dragocen zaklad — ona sveta miza, pri kateri je na veliki četrtek zvečer sedel s svojimi apostoli Jezus, ko je postavil sv. Rešnje Telo. Miza, obstoječa iz dveh enako velikih pokrovov, je iz cedrovega lesa ter brez okraskov; debela je približno en palec, dolga je nad 12 čevljev, široka 6 čevljev. Zavarovana je miza z železno mrežo in steklom.

To znamenito mizo časte visoko Rimljani ter verniki, ki obiščejo Rim. Misel na ta spomenik Kristusov je napolnila z občudovanja vrednim pogumom mladega prostovoljca papeževe vojske, Ludovika Guérina, ki je umrl v sluhu svetosti.

Ta mladenič je pisal 2. grudna 1860. duhovniku v mestu Nantes tako-le: »Nek spomek me pred vsem zanima v Rimu ter me navdaja z globokim ginjenjem: to je tista miza, pri kateri je naš Gospod in Zveličar

postavil najsvetejši Zakrament. Kake misli vzbujajo v meni, posebno še v naših žalostnih časih! »Moj Bog,« tako si ponavljam sam sebi, »kako ginljiv dokaz Tvoje božje ljubezni je ta spomin!« Da, pred njo sem prisegel in to prisego bom tudi držal, ljubezen za ljubezen, žrtev za žrtev! — Ta z milostjo obdarjena miza je sicer oropana zlata, s katerim je bila nekdanj obdana, zato pa hočem jaz, ako dopade Bogu, v nadomestilo zlata na tej mizi darovati svojo srčno kri. Naj Bog milostno sprejme moj dar!«

Bog je sprejel velikodušno ponudbo. V bitki pri Kastelfiardo je bil junaški Ludovik smrtno ranjen; šest tednov je pogumno in vdan v voljo božjo prenašal silne muke. Naposled je, pokrepčan s sv. Rešnjim Telesom mirno izdihnil svojo dušo.

Dragi mladi bravec! Pogled na mizo zadnje večerje je tega mladeniča tako navdušila, da je svoje življenje radovoljno žrtvoval v službi namestnika božjega na zemlji, sv. očeta. Pomni pa, da je vsak oltar v naših cerkvah ravno tako svet, kakor miza

zadnje večerje! Kako svete, veličastne reči se vrše na naših oltarjih! Na njih počiva in se daruje isto sv. Rešnje Telo, ki je viselo na križu! Zares, posvečeni oltar je častljivo

svetišče, so nebesa na zemlji, je kraj, kamor hrepeni in se muditi želi vsaka Bogu zvesta duša. Misli na to posebno še v velikem tednu in o Veliki noči!

Teotim.

Krščanska družina.

Matere, častite sv. Jožefa!

Tako sem čitala v prelepi knjigi »Življenje Marije in sv. Jožefa«, da sv. Jožef matere posebno ljubi, ker je tudi Marijo, mater Jezusovo, tako pristrčno ljubil; in da jim vse izprosi, za kar ga prosijo, ako je le njim v zveličanje. To me je tako spodbudilo, da sem ga tudi jaz pričela častiti in na pomoč klicati; a kmalu sem se prepričala, da je res. Ne bodem vsega naštevala, koliko dušnih in telesnih dobrot mi je izprosil sv. Jožef, le toliko želim, da bi vse matere, ki bi to čitale, vnela, da bi se v vseh stiskah k njemu zatekale. A ni dovolj, da bi le takrat, ko ste v stiski kak očenaš pomolile k njemu. Ve mu

obljubite, da ga boste vse življenje častile, posebno ob sredah, in vsak dan mu izročajte svojo hišo in svojo družino v njegovo varstvo, in kmalu boste čutile njegovo pomoč. Ah, matere, kadar vas stiskajo vsakovrstne stiske, mesto da greste k svoji znanki tožit, pojdite raje k v. Jožefu in njemu potožite prav po domače; boste videli, kako zna on potolažiti. Znanka vam ne more pomagati, ker je sama pomoči potrebna, a sv. Jožef, ki je sam na zemlji toliko bridkega skusil, on vam bode gotovo pomagal, ako ga boste stanovitno častile in zaupno na pomoč klicale. Pojdite in poskusite!

H. H.

Pismo iz Amerike.

To-le pismo je le zasebno pisano uredniku. Pa ima toliko resničnega in podučnega v sebi, da popolnoma zasluži tukaj svoje mesto.

»Prosim Vas, oprostite mi, da Vas nadlegujem s tem pismom. Na naslovni strani prve številke »Bogoljuba od tek. leta čitam, da toliko stane »brez ameriške priloge«. Ta priloga mi je bila dosedaj neznan, koliko pa stane s prilogo vred? Ne bi pa rad videl, da bi se mi ustavilo dopušljanje lista. Je vsaj nekaj, kar človek rad čita, posebno v nedeljo, ker v verskem ozir smotukajšnji Slovenci prave zapuščene reve. Cerkve ni nadalječ okrog nobene. Kar

milo se stori človeku, posebno ob večjih praznikih, kakor sveti dan, ko še k maši ne more. Kakšno je potem življenje rojakov, ki nas je tukaj okrog 50, se razume; vsi večji prazniki se ponavadi obhajajo s pijačo. Kdo bi zameril, ko bi se pilo po pameti; a tega, žal, ni, in potem kletev, kreg, tepež!

Največji revež je res pijan človek; nič ne prikrivam, skusil sem sam. Iz Vašega članka »V Lurd« sem spoznal, da ste Vi abstinent (ali ni v Ljubljani še eno društvo tega imena? — Seveda je! Ured.). Zato smem povedati, da jaz ravno zdaj obhajam obletnico, odkar sem si rekel, da ne pijem več nobene opojne pijače. Vesel sem te ob-

letnice. Kadar vidim koga pijanega, se mi obudi nov sklep, da jaz ne pijem več. Bodi povedano vsem tistim, ki mislijo, da to ni mogoče, da je to lahko, a začetni je treba. Kjer jaz stanujem, je vedno pijača doma in naprodaj, kakor na Kranjskem gostilna. Vsak ožba a svoj god s pijačo, da povabi skupaj svoje rojake. Bil sem dostikrat zraven. Sedaj je ženitovanje ali krst, vedno s pijačo. Povsod sem že bil, a prišel kot abstinent in istotak odšel. Po morda kdo reče: Poleti je pa že prevroče, da bi pili samo vodo. Dragi slovenski rojaki, pijača, še tako hladna, le za hip hladi, a potem še bolj žeja. Tukaj v Ind. Terr. je poleti prava tropična vročina; saj je kazal topiomer okrog 39 stopinj C., a se je z vodo čisto dobro izhajalo.

Naj povem pri tem, da tukaj tudi sedaj ni prav nobenega mraza, kaj še-le snega. Sedaj še-le vem, da je resnična tista stara božična pesem »So pasli pastirji«. Ko sem bil še kot deček doma, kjer je bil navadno o Božiču debel sneg, se mi je dokaj neverjetno zdelo. Ko pa sem letošni božični dan hodil po teh indijanskih pragozdih, pa je bilo toplo kakor pri Vas v pravi pomladi.

V Ameriko rojakom sedaj ni svetovati. Naj bi vsak pazno čital dopis iz Clevelanda. Kakor je tam v tovarnah, ravno tako je tukaj v premogokopih.

Dragi gospod urednik! Pred dobrimi 2 leti sem obiskal za malo časa domači kraj. Naj mi bode dovoljeno povedati dve reči, kar sem videl tamka, kar po moje ni prav. Prvič je tamka pol preveč gostiln in vse imajo to napako, da ne točijo zraven alkoholnih tudi nealkoholnih pijač. To bi bilo

dobro za abstinence, ker pride družba, da jo je res brez zamere težko pustiti, da ne greš z njimi v gostilno. Ako bi točili tudi neopojne pijače, kakor tukaj v Ameriki, bi ti bili v družini in bi gotovo ne pili alkohola, ampak nasprotno. (Take pijače »pokalice« [kraherl] zdaj deloma tudi pri nas že imamo. Ured.)

Drugič pa tukaj v Ameriki, kjer so dušni pastirji in cerkve, je lepše obnašanje v njih, kakor v stari domovini. Cerkve se polnijo od spredaj, pri vas od zadaj, posebno kjer je liberalen učitelj, kakor je v moji rojstni fari, tam je lepo: Šolarji se tepejo, govorijo po vseh kotih, kdo pa jih nadzira? Nobeden! Učitelja navadno še v cerkev ni, gospod služi mašo, vse brez skrbi. Ko sem bil še jaz šolar, je bilo temu drugače; v cerkvi smo bili spredaj vsako nedeljo pod nadzorstvom učitelja. Ne rečem, da temu niso tudi starši krivi. Ne vem, kaj bi bili moj ra ni oče rekli, ako bi bil jaz v tistih letih ostal tam zadaj kje. Še danes se dobro spominjam, dasi je že mnogo let, tistih pridig ali krščanskega nauka, ki sem ga moral potem doma pisati ali iz glave praviti, da so se prepričali, če smo otroci dobro poslušali in pazili na pridigo. A sedaj gre menda vse »svobodomiselno«. Bojim se, da ne porečete Vi: tebi se pa zdi, da gre sedaj vse »prostomiselnost«, ker si dovoljuješ čenčati, kar te ne briga, ker pišeš kakor kakemu svojemu prijatelju. Res je, oprostite mi, prijatelj ste mi po »Bogoljubu«; zato sem Vam napisal teh par vrstic. Sprejmite moj srčni pozdrav. Želim veliko bravcev in naročnikov »Bogoljubu« in Bog daj dober uspeh! — Vam udani J. Z.

Devica orleanska.

Pod tem imenom je v zgodovini znano ime priproste, neuke kmečke deklice Ivane d'Arc, ki je v prvi polovici 15. stoletja posegla v zgodovino francoske in angleške države. »Bogoljub« je bil že kratko opomnil, da jo bodo 18. aprila t. l. sv. oče proglasili za blaženo. Naj zvedo tedaj »Bogoljubovi« bravci, kako nedoumljiva so bila pota božje previdnosti v življenju te nove svetnice.

V prijazni vasi Domremy na južnem Francoskem se je rodila leta 1412. Njeni revni, toda bogaboječi kmečki starši je niso naučili niti brati niti pisati, privadili pa so jo delu in molitvi. Župnik poroča, da ni imel od nje zglednejšega otroka v celi župniji. Zalostna in nesrečna so bila leta njene zgodnje mladosti za francosko deželo. Vsepovsod dolgoletna vojska, v kateri se je hotel an-

gleški kralj Henrik VI. po krivici polastiti cele francoske dežele. Prodiral je z vojsko od severa proti jugu ter imel do leta 1428. že vse do mesta Orleans v svoji oblasti. Francoski kralj Karol VII., deloma teh nesreč vsled svoje lahkomišelnosti sam kriv že ni imel več vojakov, v svoji zakladnici pa le še štiri cekine. Človek bi sodil, da je bila deželca zanj izgubljena. Iz te nevarnosti je rešila po previdnosti božji kralja in deželo doslej v deželi popolnoma nepoznana pastirica Ivana. Bila je takrat v 17. letu. Že nekako štiri leta sem je čula v samotni sladke nebeške glasove, ki so jo opominjali k pridnosti, pobožnosti in sv. zakramentom. Postajala je vedno bolj resna in v premišljevanje zatopljena. Ljubkim glasovom se je pridružila pozneje čarobna svitloba, slednjič je videla določne nebeške prikazni, sv. Mihaela sv. Katarino in sv. Marjeto. Da se skaže bolj vredno teh ponavljajočih se prikazni, je zaobjubila ostati deviška. Ko je imela angleška armada pred mestom Orleans odločiti usodo francoske dežele, so ji svete prikazni živo opisovale nesrečo dežele, ji vzbujale veliko sočutje do propadajoče domovine ter naravnost v imenu božjem zahtevale, naj gre svojemu kralju na pomoč. Četudi se je začetkoma ustavljala, se je končno uklonila božjemu povelju ter šla v spremstvu zanesljivega moža do kraljevega dvora. S posmehom in par zaušnicami so jo bili kraljevi uradniki odslovili. Potrta, toda nikakor obupana, je prišla drugo pot do kralja samega. Jasno je skoraj, da tudi on ni imel preveč zupanja do 17-letnega dekleta. Šele, ko je ta razkrila neko kraljevo srčno tajnost, ki jo je mogla izvedeti le po višjem razodetju, so jo poslali pred zbor bogoslovnih učenjakov, da bi preiskali, če ni dekle zapeljano po hudobnem duhu. Po tritedenski preiskavi so kralju svetovali, naj ne zametuje Ivanine pomoči, kajti ona je trdila v enomer: »Prihajam v Gospodovem imenu, da osvobodim Orleans ter kralju pomorem do zgubljene krone; dajte mi vsaj peščico vojakov, drugo bo storil Bog.« Kralj se je vdal.

28. aprila 1429. je bila vojska, par tisoč mož, že na potu proti obleganemu mestu.

Na čelu jim je bila Ivana. Jahala je konja, oblečena je bila v železen viteški oklep, na glavi je imela čelado. Pred njo so nosili belo zastavo z Zveličarjevo podobo. Bila je videti kakor bojni angel Gospodov. Visoko zraščena, močna in lepa devica je bila le še po glasu in obrazu spoznati za žensko. Vsi so jo imeli za nekaj nadčloveškega, v resnici pa je bila svetnica. Tudi v vojski je molila noč in dan, vsak dan se je spovedovala in bila pri sv. maši. Če je noč prebila med vojaki, je spala v bojni opravi, sicer je imela vedno zanesljivo, pošteno žensko pri sebi. Po cele dni je bila na konju ter užila le malo v vino namočenega kruha. Kletvino in nesramno govorjenje med vojaki je kaznovala z mečem.

Prezamudno bi bilo, da bi opisovali sedaj razne boje. Vodila jih je kot najbolj izkušen vojskovodja. Kazala pa se je povsod očitno roka božja. 6. majnika je osvobodila mesto Orleans. Ta odločilni trenotek je pomenjal, da se angleška vlada na Francoskem ne bo vzdržala. Skromno je sporočila kralju o zmagi, sama pa se je odtegnila vsem častem. Silila je k nadaljnemu in hitremu delu, češ, da bo njeno poslaništvo božje trajalo le še eno leto. V nekaterih zmagovalnih bitkah je vrgla sovražnika še bolj proti severu, 16. julija je slovesno peljala kralja in kronanju v starodavno mesto Reims. Pri slovesnosti je stala s svojo zastavo poleg kralja, po kronanju pa je padla pred njim na kolena in dejala: »Izpolnila sem voljo božjo ter dokazala, da ste vi postavni kralj francoski.« Vse ljudstvo je jokalo od veselja in čudenja ob tem prizoru.

Ta dan je bil višek njene slave, pravi posvetna zgodovina. Oči naše vere nam pa govore, da se njena trajna slava začenja šele sedaj, ko je njena čast pred svetom začela padati dan za dnem. Ivana sama zatrjuje, da jej nebeški glasovi odslej niso ne prepovedovali, ne ukazovali, naj še ostane pri vojski. Resnica je, da je ostala in da ni imela več sreče. V par bitkah je bila poražena, 23. maja 1430. so jo sovražniki vjeli in zaprli. Kot ujetnico so jo vlačili od enega gradu do drugega ter neusmiljeno ravnali z njo. Enkrat je skušala ubežati, toda brezuspešno, drugokrat

pa je celo skočila iz visokega stolpa, da se reši. Našli so jo nezavestno ležati na tleh. To zмотo je pozneje vedno objokovala in se je skesano spovedala. Zatrjevala pa je, da je to storila edino le iz strahu pred neusmiljenimi sovražniki in iz ljubezni do domovine, kateri je hotela še na pomoč. Za pol milijona frankov so jo Angleži dobili v svojo oblast ter jo zvezano vrgli v ostudno ječo, kjer je morala pred podivjanimi vojaki, ki so jo stražili, s silo braniti svoje devištvo. Začetkom leta 1431. se je začela proti njej sodnijska preiskava. Bila je čudna, da, nepostavna in krivična, če tudi jo je vodil neki škof. Izsiliti so hoteli, da prekliče svoje prikazni in skušali neuko deklico s kočljivimi vprašanji privedi v zmedo, da jo obsodijo kot krivoverko. V svojem zagovoru se je sklicevala na papeža, naj on rzsodi. Sodniki so ji odgovorili, da je Rim predaleč, ter kratko zahtevali, naj se krivo spozna, sicer jo takoj sežgo. Pred to grozno smrtjo jej je upal pogum, zmučena po štirimesečni preiskavi je podkrižala pritožno listino, na kateri je bilo pa nekaj vse drugega pisano, nego kar je hotela ona potrditi. Po tej goljufivi preiskavi so jo obsodili v dosmrtno ječo. Njeni sovražniki, ki so bili izdali veliko denarja, da jo spravijo v smrt, s to kaznijo niso bili nič kaj zadovoljni. Sodniki pa so jih kmalu pomirili, češ, le brez strahu, jo bomo že spravili s pota. In res, čez par dni pride nova obtožba, da so jo našli v ječi v vojaški opravi, ki so jo pa nalašč pustili pri njej, a ona jo je pa oblekla, da se ložje ubrani vsiljivosti nesramnih stražnikov.

Vnovič tirana pred sodnike je bridko obžalovala, kar je bila deloma po pomoti, deloma iz slabosti preklicala pred prvo sodbo.

Junaška devica.

Ko so Husiti v petnajstem stoletju prišli v neko mesto na Šlezkem, so vdrli tudi v ondótni samostan benediktink. Zahtevali so, da se jim pokažejo opatinja in vse redovnice. A, ne store jim nič žalega — kmalu se odstranijo. Takoj nato pa pošlje poveljnik Hu-

Jasno in določno je izrekla, da so bile njene prikazni resnične. To je zađostovalo, da so jo obsodili v smrt. Dovolili so ji duhovnika, sv. zakramente je prejela z največjo udanostjo v voljo božjo. 30. maja so jo peljali že na morišče. Belo je bila oblečena, njeno pokrivalo pa je imelo napis: krivoverka. Udano je stopila na pripravljeno grmado. Grozno so jo privezali na steber ter grmado zažgali. Zadnja beseda umirajoče 19-letne device, ki se je močno slišala iz plamena po celem trgu, je bilo ime Jezus, ime sprave in ljubezni. V gorečem oglju so našli samo še njeno srce, ki so ga vrgli potem v reko. Navzoč kraljevi tajnik se je tiho zmuzal domov ter zdihoval: Mi smo zmagani, ne ona, kajti sežgali smo svetnico. V okrožnem pismu je naznanil kralj celému svetu smrt krivoverke. Par njenih prorokovanj se je par let pozneje do pičice spnilo.

Ko so se strasti polegale, je jasnost prodrla oblake zaslepljenosti. Nobeden ni hotel biti več kriv njene smrti. Obsodbo so začeli iznova preiskavati, 25 let po njeni smrti so blizu istega kraja, kjer so jo sežgali, razglasili nepostavnost in krivičnost obsodbe ter potrdili resničnost njenih prikazni. Papež Pij IX. so na prošnjo francoskih škofov začeli leta 1869. preiskavati njeno življenje, kakor je za svetniško proglašenje potrebno. Leon XIII. so delo nadaljevali in Pij X. je bojo z veseljem dokončali s tem, da proglasé 18. t. m. Ivano za blaženo.

Marsikdo se bo ob koncu vprašal, v čem obstoja njena svetost, svetost tega burnega življenja. Zadostuj kratek odgovor: Ivana je svetnica, ker je izpolnila voljo božjo in izvršila visoki poklic svojega življenja.

sitov svojega poslanca v samostan z naročilom, naj mu izroče redovnico, ki jo natančno opiše; prav ono hoče imeti, sicer, gorje samostanu! Opatinja pokliče omenjeno devico ter ji razódene, kaj zahteva poveljnik. Redovnica ne pomišlja dolgo. Poslanca na-

roči: »Vprašaj svojega gospoda, kaj mu neki ugaja na moji revni osebi?« Stem poročilom pride poslanec v tabor sovražnikov. »Njene oči so me tako očarale,« pravi poveljnik. Ko devica to zasliši, odide za nekaj časa. Kmalu pa pride nazaj, tipaje ob zidu. V roki drži krožnik in na njem svoje oči; kri pa ji lije po licih. Poslancu poda krožnik z očmi ter pravi: »Ker so moje oči tako všeč

tvojemu gospodu, reci, da mu jih pošiljam ter ga prosim, naj prizanese meni, mojim sestrkam in našemu samostanu.«

Ta junaški čin device je tako prevzel husitskega vojščaka, da ni storil nič žalega samostanu.

Do zadnjih časov je visela na hodniku tega samostana slika, ki je predstavljala omenjeni dogodek.

Veseli samec.*)

Me vprašaš, zakaj sem le sam.
Na to ti odgovor ta dam,
da v pravi samoti
in sveti tihoti
vesel sem le prav, če sem sam.

Se vabljen kam tudi podam,
lepo govorimo le-tam;
a srce me peče
in var' se, mi reče;
vesel sem le prav, če sem sam.

V družbi se dost' govori,
kar rado pregrehe rodi.
A grehe storiti
je žalosti piti;
vesel sem le prav, če sem sam.

Družino, kmetijo imeti,
v druhalih in družbi živeti, —
tam marsk' do nagaja,
bridkosti zadaja;
vesel sem le prav, če sem sam.

Sam v sobici mirno tičim,
pred bridko podobo klečim.
To me zveseljuje,
srce se raduje;
vesel sem le prav, če sem sam.

Če srce me kdaj zateži,
Marija tolažit hiti.
Tolažba Marije
vso žalost odbije;
vesel sem le prav, če sem sam.

Sam čutim bolj božje stvari:
Naj tica veselo žgoli,
al' raste cvetlica
in zlata pšenica;
vesel sem le prav, če sem sam.

Sam solnce, to božje oko,
in zvezde in luno svetlo
veselo opevam,
srce si ogrevam;
vesel sem le prav, če sem sam.

Sam lahko Boga počastim,
pri knjigi prav zbrano sedim.
Si knjige prebiram,
skušnjave zatiram;
vesel sem le prav, če sem sam.

Sam hočem le zmeraj ostati,
pri Bogu veselja iskati.
Le svet se poberi,
veselja ne teri!
Veseli sem le prav, če sem sam.

M. M.

*) Ta pesenca, četudi v priprsti obliki, dobro opiše veliko vrednost in prednost, ki jo ima sveta samota za duhovno življenje. Zato smo jo sprejeli.

Ricmanjska zadeva — poravnana.

(Po »Zarji«.)

Prav prisrčen »hvala Bogu!« se dviga brezdvomno iz tisočero src, ker se te dni razširja vesela vest, da je ricmanjska zadeva poravnana. Da, z veselim srcem javljamo svojim čitateljem, da je sedaj dolgoletno ricmanjsko vprašanje končno srečno rešeno.

Iz vsega srca privoščimo Ricmanjcem in Ložanom to srečo, da se vračajo v katoliško cerkev in začnejo zopet z rednim krščanskim življenjem. In kdo se z njimi skupaj veseli te sreče bolj, kakor mi katoliški Slovenci ob Adriji, ki smo bili zadnja leta bolj od blizu

priče skelečih ran, ki so jim jih vsekale izjemne razmere. Kako se bodo oddahnili med njimi posebno oni, ki so vedno hrepeneli po rednih odnošajih!

Po prizadevanju državnega poslanca dr. Laginja so zadnje dni pogajanja med Ricmanjci in cerkveno oblastnijo dozorela tako, da so Ricmanjci po svojem zastopniku naznanili tržaško-koperskemu škofu, da so v vprašanju bogoslužnega jezika voljni sprejeti določbe sv. stolice kot merodajne in da naj se v smislu določbe sv. očeta uredi bogoslužje v ricmanjski cerkvi.

Ker se je v tej glavni preporni točki dosegel sporazum, je bila uglajena pot do rešitve drugih vprašanj. Naj slede tu ostale točke sporazuma.

Za samostojno župnijo Ricmanje in Log. ki obstoji že od aprila 1905., se izdelala tudi od strani države postavno ustanovno pismo. K župnikovi plači v znesku 1400 kron prispeva cerkev 315 kron, vse ostalo se plača iz verskega zaklada, ne da bi župljane zadelo kako breme. Župnika bodo volili vsi polnoletni katoliški moški župljani, ki stanujejo v ricmanjski župniji in imajo občinsko volivno pravico. — Župniška občina postane župni patron z vsemi pravicami in dolžnostmi za bodočnost. Za popravo cerkve in župnišča plača verski zaklad najvišjo svoto 9210 K.

Cerkveni obred je latinski in veljajo, kakor rečeno, v bogoslužnem vprašanju določbe sv. stolice.

V smislu tega sporazuma so Ricmanjci po svojem zastopniku javili škofu, da se povrnejo v katoliško cerkev, da prično s krščanskim življenjem in da želé imeti čim prej svojega župnika.

Tako je sedanje stanje te stvari, ki napolnjuje vse prave rodoljube širom slovenske domovine z radostjo in tolažbo. Raduje se, ker vemo, da bodo naši rojaki v solnčnem Bregu našli v okriju katoliške cerkve zopet mir srca in vse one dobrote, ki so jih v zadnjih letih vedno bolj pogrešali. Zopet bo zavladalo vzorno krščansko življenje po družinah, zopet se bo deca vzgajala v strahu božjem, zopet se bodo v njihovem svetišču odprli studenci nebeških milosti, zopet bo rosila božja tolažba v srca njihovih bolnikov in umirajočih in zopet bodo ubrani zvonovi sv. Jožefa spremljali ranjke k večnemu počitku. S krščanskim življenjem bo napredovala zmernost in varčnost. Ricmanjci se bodo tudi gospodarsko dvignili in okrepi. S tem se bo pa obnovilo zaupanje bližnjih in daljnih sorojakov, ki bodo — kakor pred leti — prav radi v pobožnih trumah obiskovali romarsko župno cerkev sv. Jožefa v Ricmanjih!

Aleluja!

Zgodovina nam sporoča izza strašne francoske prekucije besedo, ki se nam po svoji čudni zvezi zdi naravnost grozna. Ko so se namreč nekega dne krvoločni prekucahi posvetovali, kaj naj store z onimi nesrečnimi osebami, ki so padle kot sovražniki republike tem zverinam v roke. Nekateri so svetovali, naj jih pozapró v ječe; tako bi jim ne mogli več škodovati. Drugim se je zdelo to premalo; zahtevali so, naj jih preženo v daljne čezmorske dežele v pregnanstvo. Kar se oglasi eden, pač najhujši ter reče: »Samo mrtveci ne pridejo več na z a j.« Hotel je reči: Časi se spreminjajo; ako svoje sovražnike le zapremo v ječe ali

jih pošljemo v pregnanstvo, se lahko vrnejo in kdo ve, kaj se utegne z nami zgoditi. Varni smo torej le, ako jih pomorimo. Vrata grobov se ne odpro več. Le mrličji se ne vrnejo.

Ta beseda je bila nova, misel pa ni bila nova. Tako so mislili tudi sovražniki Kristusovi. Pilat je rekel: »Bičal ga bom in potem izpustil. Kaj more vam judom javno bičani in raztepeni človek še škodovati?« Toda sovražniki Jezusovi so si mislili: Časi se lahko spremené. Samo mrtveci ne pridejo več nazaj. Zato so zahtevali kri Kristusovo ter tulili kot divje zveri v svoji zaslepljenosti: »Na križ ž njim!«

Želja se jim je izpolnila: Jezus Kristus je bil križan. Toda zgodilo se je nekaj, česar niso pričakovali. Mislili so, da se mrlič ne more vrniti, toda glej! Ob jutranji zarji velikončnega dne so prihiteli čuvaji svetega groba vsi preplašeni v Jeruzalem ter so sporočili visokemu zboru in ljudstvu: »Vstal je, grob je prazen!« In kot blisk se je raznesla novica, da se tudi mrlič more vrniti. Jezus, Križani, je od mrtvih vstal in živi. To je največji čudež, da je na križu umorjeni iz lastne

moči zopet oživel, da nikdar več ne umrje. Aleluja!

Jezus je vstal in živi! Kako vesela in tolažljiva resnica za naš vse! Jezus živi! Jaz vem komu in kaj verujem! Sedaj vem, da me je odrešil greha in večne smrti! Jezus živi! Služiti mu hočem in nobena sila me ne bo od njega ločila. Jezus živi! Ako je on z menoj, kdo more kaj proti meni? Jezus živi! Aleluja!

Teofim.

Šola krščanske popolnosti.

Premišljevanje.

(Dalje.)

Mnogokrat se mišlj, da je premišljevanje samo za svetnike, puščavnike in redovnike, nikakor pa ne za druge med svetom živeče ljudi. Da to ni res, te je prepričal v zadnji številki Janez Bogoljub, ki je znal tako lepo dobiti čas za premišljevanje, in ki je znal, dasi navaden kmečki gospodar, vendar čisto dobro premišljevati. Naučimo se danes od njega te, ne tako težke, a vendar prekoristne umetnosti.

Janez se je najprej postavil v božjo vsepričujočnost, potem je zaprosil Boga za pomoč in razsvetljenje, nazadnje pa bra l resnico, o kateri se je potem imelo sukati premišljevanje. Tako se je pripravil za premišljevanje.

Prvi del premišljevanja je torej

priprava,

ki pa obsega zopet tri oddelke.

1. Najprej se je treba z duhom postaviti v božjo pričujočnost. Pomisli, kako je Bog povsod pričujoč, tudi tam, kjer hočeš premišljevati, in kako čaka z ljubeznijo na tvoje premišljevanje, da ti more razsvetljevati um, vzpodbujati voljo in blažiti srce.

2. Potem se ponižaj pred Njim in ga prosil milosti in pomoči. »O Bog,« reci, »pred Tvoje božje veličanstvo pridem, dasi sem nevreden grešnik, ki sem že tolikokrat zaslužil, da bi me zavrgel izpred Svojega

obličja. Ali Ti, o večna dobrota, si ves pripravljen, učiti me ljubezni od Tebe in mi podeliti potrebnih moči v pridobitev te in te čednosti. Prosim Te, pomagaj mi, saj brez Tebe nič ne opravi!« Prosi potem še preblaženo Devico Marijo, sv. Jožefa, angelja variha, krstnega patrona, sploh tiste svetnike, katere s posebnim zaupanjem častiš.

3. Naposled prav pazljivo preberil stvar, o kateri hočeš premišljevati; če si jo bil že prej prebral, si jo še enkrat prav živo v duhu predstavil; če premišljuješ o resnicah, ki so ti že itak znane, jih pa nakratko v mislih preletil, da ne boš premišljeval kar tje v eden, ampak da natanko določiš meje, do katerih ima segati tvoje premišljevanje, da imaš pred očmi svojega duha natanko določen kos resnice, ob kateri hočeš napajati in siliti svojo dušo.

Če pa premišljujemo o resnicah, ki so v zvezi s kakim krajem, s kako zgodbo, n. pr. o peklu, o nebesih, o Jezusovem rojstvu, o njegovi smrti na križu itd., se pa ta-le tretji del priprave naredi še lažje tako, da si v domišljiji, v duhu, živo predstavimo kraj, kjer se to ali ono godi, o se be in ljudi, s katerimi se kaj godi, oziroma ki so navzoči pri tej zgodbi ali na tem kraju.

Za tem prvim delom pride potem v **dru-gem delu**

pravo premissljevanje.

Janez Bogoljub je po pripravi začel razmišljati o resnici, za katero se mu je um zapel, jo prevdarjal še bolj na drobno, se poglobil vanjo bolj in bolj, se o njej bolj in bolj prepričal, tako da je naposled stala jasna in lepa pred njegovimi očmi. Vzpričo te resnice so mu potem privrela razna čustva na dan. Naposled pa je trdno sklenil, da hoče po teh resnicah uravnati svoje življenje. — Torej tudi ta drugi del obsega tri oddelke.

1. **Razmišljevati** je treba o resnici. In da se kolikor mogoče poglobiš vanjo, skušaj si odgovoriti na ta-le tri vprašanja: Kaj (je ta ali ona čednost, ta ali ona pregreha)? Zakaj (se moram ogibati pregrehe, prizadevati se za čednost)? Kako to dosežem? — Če si na ta vprašanja dobro odgovoriš, pa bo stala resnica na vse strani razvidna pred teboj.

Če pa premissljuješ o resnicah, ki so v zvezi s kakim krajem (pekel, nebesa), ali s kako zgodbo (Jezusovo rojstvo, njegova smrt), pa razmišljuj, kakšen da je ta kraj, kakšne so osebe na tistem kraju, kaj mislijo, kaj govoré, kaj delajo itd.

2. Ko sta pri razmišljevanju tako govorila samo pamet in um, se pa sedaj oglasita volja in srce, in se izlijeta v različna čustva. Človek se začne ob pogledu na Boga in večne resnice v srcu poniževati, občudovati lepoto čednosti, Boga hvaliti in ga zahvaljevati, veseliti se njegovih dobrot, njegove lepote, njegovih obljub; srce se mu razširi upanja in veselja, da je otrok božji, da pride enkrat v nebesa; človeka navdá strah pred božjo pravico, pred večnimi kaznimi itd., itd. — Volja — tudi če človek ostane popolnoma hladen v srcu — obuja razna dejanja vere, upanja, ljubezni, kesanja, vdanosti v božjo voljo, podvrže se v vsem vodstvu božje previdnosti, moli božjo modrost itd., itd.

V tem oddelku se torej govori z Bogom, čisto po domače, kakor govori otrok z očetom, prijatelj s prijateljem, nevesta z ženi-

nom. Tu mu povemo, kar nam pride iz srca na jezik. Dostikrat se še z jezikom ne govori, ampak samo misli se in samo v srcu se govori.

3. Nazadnje pa **trdno sklenemo**, da hočemo to ali ono storiti, te ali one napake se varovati, za to ali ono čednost se prizadevati. Le presplošni ne smejo biti ti-le sklepi. n. pr. odslej pa hočem lepo krščansko živeti, ker takih sklepov nikdar ne bomo izvršili, ker iz take moke ne bo nikdar nič kruha. Sklep mora biti natanko določen, poraben, praktičen, n. pr. mržnji do tega in tega človeka se nečem vdati in hočem biti danes ob teh in teh prilikah prijazen do njega itd.

Tretji del premissljevanja pa je

konec,

ki zopet obsega tri oddelke, kakor prvi in drugi del. Po zgledu Janeza Bogoljuba moramo

1. **Boga zahvaliti** za vse dobre misli, za razsvetljevanja, za dobra čustva, za trdne sklepe, s katerimi nas je pri tej molitvi navdajal in navdihnil. — Potem mu moramo

2. **darovati** svoj trden sklep, da ga v dejanju izpolnimo v njegovo čast in slavo. To daritev izpopolnimo, da se n. pr. v duhu združimo s presv. daritvijo, ki se bo ta dan po celem svetu obhajala; darujemo Bogu vse čednosti Jezusovega in Marijinega Srca, vso njuno ljubezen, čistost, ponižnost itd., vso presv. Rešnjo kri v zadoščenje naših in tujih grehov itd. — Naposled pa

3. **prosimo** Boga, Marijo, angelja varuha, svetnike in svetnice, do katerih imamo posebno zaupanje, za potrebne milosti, da svoje sklepe tudi v resnici izvršimo. Če Bog ne bo prilival našim trdnim sklepom, se bodo kaj hitro posušili, in vse premissljevanje bo ostalo brez sadu in koristi. Nazadnje pa mu priporočimo še vse druge zadeve, ki se tičejo nas, prijateljev naših, naših družin itd.

Na konec konca pa si izberimo za

duhovni šopek

kakšen primeren izrek iz sv. pisma, iz cerkvenih očetov ali iz kakšne dobre knjige, ki

nas bo do prihodnjega premišljevanja spominjal, kar smo premišljevali, nas s tem spominom utrjeval v storjenem sklepu in nam preveval srce s čustvi, ki smo jih pri premišljevanju imeli. Janez Bogoljub si je n. pr. izbral za tak šopek besede: »Ves svet je lepa knjiga o Bogu.« Če premišljuješ o ponižnosti ali krotkosti, si ponavljal večkrat na dan besede Jezusove: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen« itd.

Še mnogo koristnega bi bilo o premišljevanju povedati, toda ni prostora. Če imaš »Filotejo« sv. Frančiška Saleškega (če je nimaš, si pa gotovo omisli to prelepo knjigo — kar h g. Janezu pojdi, ali kako je že ime vašemu g. župniku ali kaplanu, pa ti bodo vse oskrbeli), beri večkrat in pazljivo, kar

piše o premišljevanju v prvih devetih poglavjih II. dela, in uči se po njegovem navodilu premišljevat kakor se bere od konca 8. pa do konca 18. poglavja I. dela.

Preimennitna duhovna vaja v dosego popolnosti! Premišljevanje pokaže človeku polagoma vse nevarnosti za njegovo dušo, vse nakane hudobnega duha, vse bolezni lastnega po izvornem grehu ranjenega srca, vsa sredstva, da se te nevarnosti premagajo. Boga v njegovi nepopisni popolnosti in ljubeznjivosti, verske resnice v vsej njihovi lepoti in milini. Premišljevanje nam vliva nebeško luč v pamet in nebeško moč v voljo in srce, tako da nas v kratkem popolnoma preustroji in da z nepopisnim veseljem spemo naprej in naprej po zlati poti popolnosti.

Dr. Ant. Zdešar.

Slika M. B. na Sv. Gori pri Gorici.

(V obrambo).

Kaj neki bi rekli v Ljubljani, ko bi kakega dne v oknu te ali one prodajalnice zagledali sliko, predstavljajočo Marijo Pomočnico prav tako kakor je na Brezjah, pod podobo bi bilo pa pisano: Prava in pristna podoba M. B. na Brezjah, ki je od tam izginila, obenem bi pa časniki prinašali inserate, ter svetu oznanjali, da je ta slika pri tem in tem na prodaj? — Jelite, kako bi se si zavzeli, z glavami zmajevali ter bi drug drugega povpraševali, češ, je li mogoče, da bi bila res ta slika prava in prvotna, ona pa, ki se na Brezjah časti, da je le podtaknjena, in se tako verno ljudstvo slepi in za nos vodi?

In glejte, ni še dolgo tega, ko je bilo v oknu neke prodajalnice v Gorici videti sliko M. B. na Sv. Gori, in pod njo je bilo pisano: »Prava in pristna slika M. B. svetogorske, katero je leta 1544. patriarh Marko Grimani podaril cerkvi na Sv. Gori, ki je pa pozneje od tam izginila.« — Lahko si mislite, kako se je vse nad tem spogledovalo, kako je bilo dobro in verno ljudstvo vsled tega zbegano, in je vse vznemirjeno povpraševalo: kako, to naj bi bila toraj prava in prvotna slika svetogorske M. B., ona pak, ki je tam gori, da je le podtaknjena!

Prav tisti čas, ko je bila ona slika v oknu na ogled postavljena, so prinašali časniki; italijanski in slovenski, inserate, da je ta slika na-

prodaj pri nekem puškarju in obenem starinarju z imenom Gyra v Gorici! Da je bila zmeda tem večja, priobčeval je neki italijanski list iz peresa tega puškarja sestavke, ki so kar mrgoleli neresničnih »zgodovinskih« podatkov glede Sv. Gore in slike M. B. Dopisnik se je hvalil, da ima razne listine, ki nepobitno dokazujejo, da je njegova slika pristna in prvotna, svetogorska je pa zamenjana. Prav posebno je pa lastnik slike povdarjal, da je njegova podoba slikana na cedrovino, svetogorska pa na platno, in to napeto na leseno desko. Celo vrsto neresničnih in naravnost smešnih trditev smo obširno zavračali v prvih številkah »Primorskega lista«. — Ker se pa ta list bere le bolj na Goriškem, vrli »Bogoljub« je pa med nabožnimi listi najbolj razširjen po vsem Slovenskem, in ker se je vest, da je prava in prvotna podoba M. B. svetogorske v Gorici na prodaj, zanesla po vseh slovenskih pokrajinah ter zbudila obče strmenje, zato naj »Bogoljub« blagovoljno objavi te vrste, da njegovi bravci zvedo, kaj je prav za prav z omenjeno sliko.

Svetogorsko podobo M. B. slikano od mojstrske roke na leseno desko, je še tisto leto, ko je bila veličastna cerkev svetogorska posvečena, to je: 12. oktobra leta 1544., svetišču podaril oglejski patriarh Marko Grimani. Če pomislimo,

da patriarh ni dal slikati podobe nalašč za Sveto Goro, ampak jo je imel dlje časa že sam, in pred njim morebiti še drugi, prisodimo ji lahko čestitljivo starost 400 let! Ta čudežna podoba je bila zunaj Italije za trsatsko druga, ki je bila 6. junija leta 1717. slovesno kronana. In ta milostna, tako ljubljena in češčena podoba da bi bila kdaj s Svete Gore, ali od drugod »izginila«! Kaj takega še nikoli nihče ni trdil do goriškega puškarja - starinarja Gyra. Kaj si bodo bravci mislili pod besedo »izginila«, ni težko uganiti. Vzemimo torej, da bi bila milostna podoba res kdaj »izginila«, kdaj naj bi se bilo to zgodilo: ali pred kronanjem, ali po kronanju leta 1717.? In od kod naj bi bila »izginila«, ali s Sv. Gore, kakor je naš puškar napisal pod svojo na ogled postavljeno sliko, ali pa pozneje iz solkanske cerkve, kakor je sam sebi nasprotujoč trdil v italijanskem dnevniku? — Za starinarja Gyra bi se bilo to najprikladnejše zgodilo tedaj, ko je bila leta 1786. božja pot na Sv. Gori ustavljena, frančiškani, varili svetišča, pregnani, in sta se imela cerkev in samostan podreti. Toda to bi ne šlo tako lahko. Razsvetenje ali eksekracija cerkve se je vršila pod stroгим nadzorstvom svetne in duhovske gosposke. Dne 28. januarja 1786. je goriški prošt na vse zgodaj pri milostnem oltarju maševal, in potem se je vršilo razsvetenje v pričo okrajnega komisarja barona Baselli in oddelka zaradi varnosti poklicanih vojakov. Ob šesti uri zadene milostno podobo na glavo solkanski kaplan, dva kmeta z bakljami ter vojaki z bajoneti jo spremljajo dolj v Solkan, in jo prav pomenljivo postavijo na oltar sv. Križa! Ob kronanju hosana, sedaj pa baklje in meči! — Ob takem spremstvu torej podoba ni mogla nikamor izginiti. Milostna slika je bila tako povse varno prenesena v solkansko cerkev, kjer je bila tako dolgo, da je bila božja pot na Sv. Gori v nepopisno radost vernikov

zopet odprta leta 1793. Puškar Gyra je v protislovju sam s seboj tudi trdil, da je podoba »izginila« v dobi sedmih let, ko je bila v Solkanu! Razsodni bravec si lahko misli, da bi se to nikakor ne moglo zgoditi tako tajno, da bi prebivalci velike solkanske vasi in bližnji Goričani ne bili prav nič o tem zvedeli, da bi se o tem držnem činu nič ne bilo v spominu ohranilo. No, bi nemara rad videl naš Gyra, če milostna podoba ni izginila prej, je pa takrat, ko so jo 28. septembra 1793. iz Solkana prenašali v Gorico, da bi jo drugi dan v slovesni procesiji zopet zanesli nazaj na Sv. Goro. Ko je namreč z najvišjega mesta došlo dovoljenje, da se sme božja pot na Sv. Gori zopet odpreti, podal se je za vodja svetišča imenovani vredni duhovnik Jožef pl. Girncoli 28. septembra 1793. v mraku v Solkan, izkaže tamošnjemu župniku svoja pooblastila, stopi v farno cerkev, zapoje z močnim, ginjenim glasom lavretanske litanije, nagovori prisrčno zbrano množico, in ukaže podobo z mesta vzdigniti. Nameraval je čudežno podobo skrivaj znesti v Gorico, pa se ni mogel ubraniti želji tolikega ljudstva, ki je hrepenelo, da bi se podoba očitno prenesla, da bi se mogli Solkanci in zbrana množica radovati nad pogledom dragocenega zaklada, ki so ga tolikanj ljubili in častili. Podobo spodobno ogrnejo in jo okoli sedme ure zvečer v spremstvu pobožnega vodja Jož. pl. Girncoli prineso v Gorico, kjer je bila z velikim navdušenjem sprejeta, in spoštljivo na veliki oltar škofijske cerkve k češčenju izpostavljena. Do pozne noči se ljudstvo ni moglo naradovati, in še te ob 11. uri so mogli cerkev zapreti. Drugo jutro — bila je ravno nedelja, in praznik svetega Mihela — se je zopet zbralo čudo pobožnih vernikov, in po odsluženju pontifikalni maši, se je začela s češčeno podobo slovesna procesija proti Sveti Gori, kjer se je postavila na mesto, kjer je še zdaj.

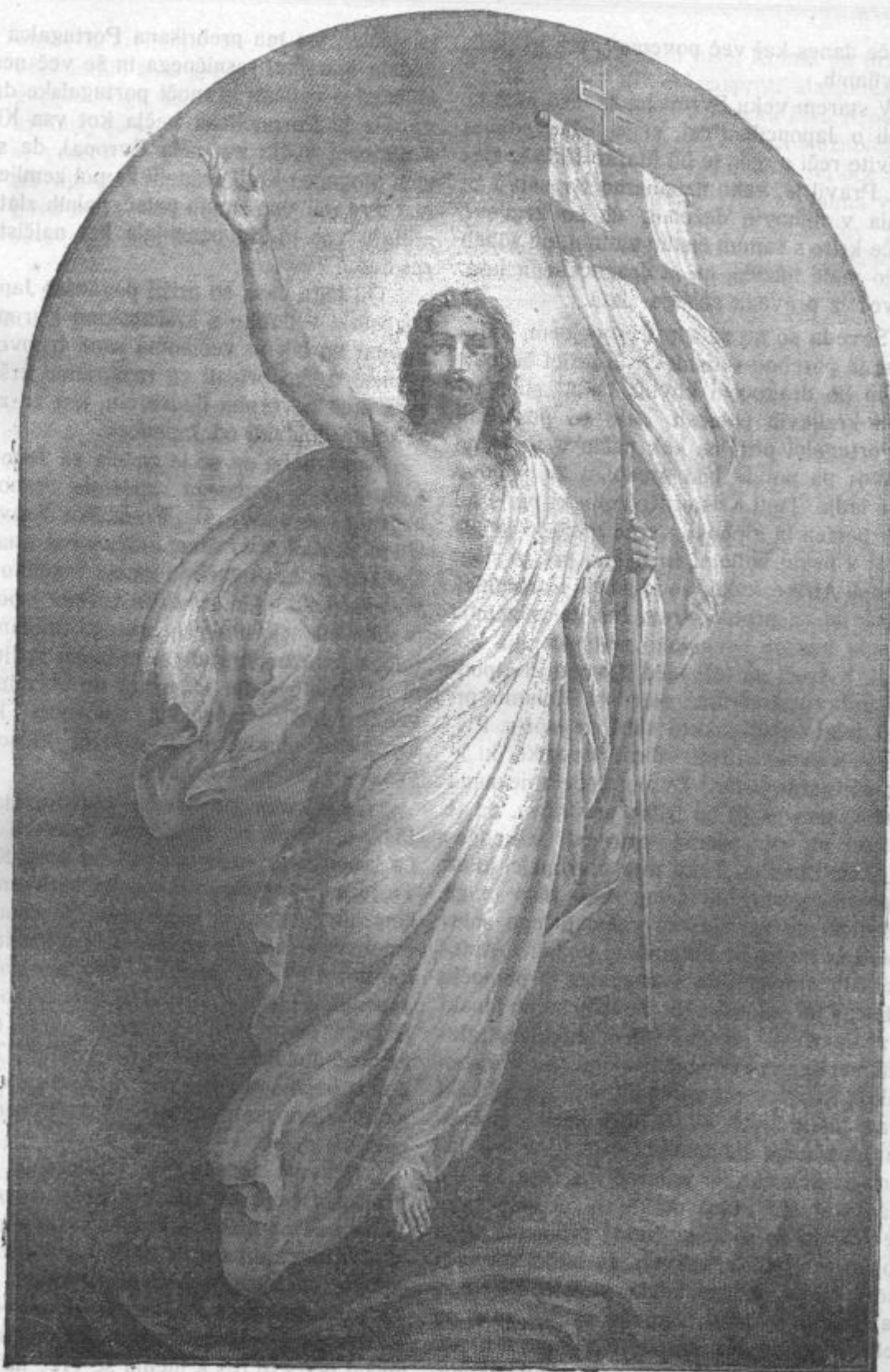
(Dalej.)

Kraljestvo „vzhajajočega solnca“.

Ker se o Japonski ali o kraljestvu »vzhajajočega solnca«, kakor nazivljejo Kitajci deželo severnih bratov, večkrat kaj čuje in je

znano, da je že v srednjem veku katoliška Cerkev z velikim uspehom razširjala krščanstvo med poganskimi Japonci, gotovo ni od-

več, če danes kaj več povemo o teh azijskih državljanih.

V starem veku Evropejci še niso ničesar vedeli o Japoncih. Prvi, ki je pripovedoval čudovite reči o njih, je bil Marko Polo iz Benetk. Pravil je, kako neizmerno bogastvo se nahaja v njihovih deželah, da so kraljeve palače krite s samim čistim zlatom, po sobah stojijo male mizice, ne iz dragocenega lesa, temveč iz pravega suhega zlata.

Seveda so se začele Evropejcem, katolikom se je posebno v tistih časih prijel čudovit pohlep po dragoceni kovini, cediti slino po zlatih kraljevih palačah. Zato so poskušali že Portugalci priti na kak način v to bajno državo; pa pot je bila predolga za njihove slabe ladje. Tudi Krištof Kolumb, ki pa je bil sicer pošten in globoko veren mož, jo je odjadral z nekaj ladjami na daljno pot in sicer ne okoli Afrike, kakor so to storili Portugalci, ampak na nasprotno stran, češ, če je zemlja okrogla moram ravnotako priti do cilja kot drugi. K sreči pa leži med Evropo in japonsko državo Amerika, sicer bi Kolumb pri tako dolgi vožnji lakote umrl na morju. Krištof je s svojo vožnjo odkril Ameriko, ki je bila do takrat (1492.) Evropi docela neznana zemlja, sam pa je bil trdno prepričan, da je izstopil na japonskem, oziroma vzhodnoazijskem obrežju. Tako torej Evropejci kljub napornim poskusom dolgo časa niso mogli prijadirati do »kraljestva vzhajajočega solnca«. Šele 50 let po Kolumbovi vožnji v Ameriko sta stopila dva Portugalca s pomočjo Kitajcev na japonska tla. Seveda so jih junaki »vzhajajočega solnca« silno začudeno gledali, ker še svoj živ dan niso čuli, da bi razen njih in Kitajcev ter sosednih narodov še kaki drugi ljudje živeli na tej božji zemlji. Gospodar dotičnega japonskega otoka — vsa japonska država se namreč razteza na nič manj kot štiri tisoč otokih — je celo hotel vedeti, da so to tiste čudne prikazni, ki so popisane v starih bukvah, da letijo kar čez morje in se polasté vsake bogate dežele, v katerokoli pridejo. Zato je sklenil sam pri sebi in pri drugih, da najbolje kaže biti prijazen proti njima. V prijaznem pomenkovanju, ki se je nato vršilo s pomočjo kitajskih

tolmačev, sta mu prebrisana Portugalca povedala marsikaj resničnega in še več neresničnega o veličini in moči portugalske države. Da je Portugalska večja kot vsa Kitajska (torej večja kot cela Evropa), da si je njen mogočen kralj prilastil že pol zemlje, da ima dva milijona samih palač, polnih zlata in srebra, vse to sta oznanjala kot najčistejšo resnico.

Od tega časa so prišli poganski Japonci pogosteje v dotiko s krščanskimi Evropejci. Vendar so bili to večinoma sami trgovci, ki se niso toliko brigali za razširjanje krščanstva med nevernim ljudstvom, kot za zlato, ki so ga dobivali od Japoncev.

Nova doba pa se je začela za Japonsko s prihodom velikega apostola vzhodnoazijskih narodov, sv. Frančiška Ksaverja. On je zasejal prvo seme krščanstva v japonsko zemljo, ki je vzraslo kmalu v veliko drevo ter rodilo obilo sadu. Ta cerkev japonska je dala pozneje ob času krutega preganjanja toliko dokazov krščanske srčnosti in ljubezni do Kristusa, da nič manj ne občudujemo velike množice japonskih mučencev kakor krščanske junake prvih stoletij, ki so dali svoje življenje za Kristusa.

Na praznik Marijinega vnebovzvetja leta 1549. je stopil sv. Frančišek Ksaverij prvič na japonsko zemljo in sicer na otok Kiusiu. Tu je ustanovil prvo japonsko cerkveno občino, pri čemer mu je pomagal posebno neki japonski plemič, ki se je dal prvi krstiti. Samo dobri dve leti je deloval sv. apostol med Japonci, a njegovo delo je Bog podpiral z izrednimi čudeži. Naj omenimo samo enega: namreč obuditev neke mrtve deklice. Ta čudež je popolnoma dokazal, ker so ga v Rimu natanko preiskali in našli, da ni nič neresničnega na njem.

Nekemu uglednemu Japoncu je umrla hčerka. Oče je bil tako žalosten in potr, da so se bali za njegovo življenje. Dva krščanska Japonca, ki sta ga obiskala, sta mu svetovala, naj prosi krščanskega Boga, da mu dá nazaj hčerko in naj se zato priporoči velikemu učitelju krščanstva sv. Frančišku. Obupani oče gre res k njemu se vrže na kolena predenj ter ga prosi, naj mu obudi hčerko

zopet k življenju. Sv. Frančišku se je oče zelo smilil, zato gre v svojo kapelo ter prosi goreče Boga, naj mu pomaga. Naenkrat čuti svetnik, da je njegova molitev uslišana. Hitro se vrne v sobo, kjer je pustil ubogega očeta ter mu reče, da naj le gre domov, ker njegove želje so spolnjene. Japonec je mislil, da se svetnik norčuje iz njega ter je globoko

užaljen zapustil hišo. Komaj pa pride na cesto, mu priteče nasproti služabnik ter mu pove, da njegova hčerka živi. A oče ni hotel verjeti. Šele ko priteče za služabnikom hčerka sama ter ga objame, je bil oče prepričan, da hčerka zopet živi. — Z njima vred je takrat sprejelo mnogo Japoncev krščansko vero. (Dalje prih.)

Slovinci v Lurdu.

(Piše urednik. — Dalje.)

Zadnjič sem popisoval lurško mesto in svetišče. Dodati imam še tole:

Na desno ravno pod baziliko je duplina ali »jama«. (Pa beseda »jama« meni prav ne dopade; »jama« pomeni tudi marsikaj dosti drugačnega; torej rajši »votlina«, a še boljši »duplina«.) No, dupline ni treba veliko opisovati; vsi ste jo že večkrat videli na podobah. V istem duplu, kjer je pred 50 leti Mati božja živa stala, stoji zdaj njena podoba v naravni velikosti. Okolu glave ima napis v francoskem jeziku: »Jaz sem Brezmadežno Spočetje«. Spodaj je svet mimo tačas zelo spremenjen. Prav notri pod skalovjem je oltar, majhen, jako ličen in dragocen oltar. Zadaž za njim goré šopi sveč noč in dan, tako da je skalnati obok zelo okajen. Spredaj je veliko omrežje, pri katerem obhajajo. Na desni kamnita prižnica. Ravni prostor pred skalovjem sam, kakor že povedano, je ograjen v obliki kvadrata in prihranjen za bolnike, ki tukaj na vozičkih sedeč in ležeč molijo. Koj zadej teče Gav, in precej močno šumi.

Na levo teče iz skalovja čudodelni studenec. Ta je semkaj umetno speljan. Prej je moral gotovo izvirati pod Marijino podobo, zdaj pa je precej v stran odpeljan. Tudi se ne iztaka več po naravnem potu, ampak po ceveh. Tukaj si natakajo romarji lurške vode, da jo ponesejo domu. — Še bolj na levo so piscine ali kopelji. Tri so. Po vseh treh so strežniki in strežnice, ki pomagajo bolnikom in bolnicam e slačiti in oblačiti, jih potapljajo v vodo in avigajo zopet iz vode. Med potapljanjem molijo neke molitve ki so tudi vsekane v kamen na nasprotni strani.

Prostor pred kopeljami je tudi ograjen. V njem čakajo bolniki, dokler ne pridejo na vrsto, in z njimi vred drugi, ki so jim na postrežbo; oboji skupaj na glas molijo rožni venec.

Na desno od dupline je ob Gavu naprej lepo sprehajališče; po strmem bregu pa je lepo speljana cikcakasta pot nakvišku.

Ta popis lurških znamenitosti zadostuj. Vsega ni mogoče popisati; treba je le videti. Nekatero posebnosti v mestu, kakor Bernardkina rojstna hiša, pa pridejo še pozneje na vrsto.

Na tem od Marije izvoljenem in od človeške roke krasno urejenem kraju je torej bilo dano nam romarjem bivati cele štiri dni in pet noči: od četrtega zvečer do torka zjutraj. — Čas smo porabili pridno. Vsak dan smo imeli skupno božjo službo dvakrat, dopoldne in popoldne; navadno v baziliki; dvakrat je bila pridiga pri duplini.

Pridige so imeli:

V petek popoldne g. Alojzij Šoba, župnik na Zdolah Štajarsko: O brezmadežnem spočetju.

V soboto dopoldne g. Vinko Poljanec, župnik, zdaž v Škocjanu na Koroškem: Po Mariji k Jezusu.

V soboto popoldne g. Ivan Lavrenčič, dekan v Kamniku: Marija in sv. Cerkev.

V nedeljo dopoldne presvetli knezoškof ljubljanski: Marija in naša domovina.

V nedeljo popoldne: g. Janez Zdravljč, misionar pri sv. Jožefu v Celju pri duplini: Marija in pokora.

V ponedeljek dopoldne g. Frančišek Sila, župnik pri Sv. Ivanu v Trstu: Marija in križi.

V ponedeljek popoldne g. Jožef Cerjak, župnik v Rajhenburgu: Marija pa srečna smrt in srečna večnost!

Škof so imeli pontifikalno sveto mašo dvakrat: v soboto in v nedeljo, z veliko asistenco. — Vsako popoldne po pridigi smo imeli pete litanije. — Spoved so opravili romarji koj prvi dan, to je v petek popoldne, in sveto obhajilo so pre-

jeli večinoma vse dni. — Tako je bilo za božjo službo prav dobro oskrbljeno.

Ena najimenitnejši reči v Lurdu so pa procesije. In te sta vsak dan dve: popoldne z Najsvetejšim, zvečer pa z lučicami. Zato moramo te dve procesiji malo opisati.

Procesija z Najsvetejšim je vsak dan popoldne ob pol petih. Sv. R. Telo se prinese iz rožnovenske cerkve na oltar v duplini, odkoder se razvija procesija. Najsvetejše v monštranci nosi navadno kak škof ali drug prelat. Naš škof so vodili procesijo v nedeljo. Za procesijo gredo samo duhovščina in moški; ti pa vsi s svečami. Ženske procesijo samo gledajo, in sicer se razpostavijo deloma na prostoru pred rožnovensko cerkvijo za bolniki, ki tam na vozičkih ali ležiščih prosijo in pričakujejo zdravja, ali pa zasedejo one mogočne hodnike, ki se vpenjajo na obeh straneh rožnovenske cerkve kvišku.

Na trgu pred rožnovensko cerkvijo tedaj so razpostavljeni bolniki, eden poleg drugega, in sicer v velikem podolgastem čveterokotu, — bolnik pri bolniku. Znotraj tistega čveterokota ne sme nikdo stopiti. Bolnike tje spravijo, pripeljejo, prinesejo in razpostavijo takozvani »brankadijerji«, to so prostovoljni strežniki bolnikov. Spoznajo se po tem, da imajo na sebi naramnice, da morejo bolnike prenašati. Naš dr. Šusteršič je tudi nekaj naših romarjev izbral, organiziral in izučil za brankadijerje, da so stregli našim bolnikom. On sam je bil njih načelnik. Še na naši fotografiji jih je videti z naramnicami čez pleč. Vidi se jim, da so nekako ponosni na to svojo samaritansko službo.

Procesija se torej pomika od dupline sem spredaj na oni veliki prostor, ki se razteza med mestom in svetišči. Gre po eni strani doli, se na koncu zavije in se pomika po drugi strani nazaj proti cerkvi. Možje in duhovščina molijo rožn. venec, mnogi tudi pojejo. Tudi bandera raznih romarskih skupin se nosijo pri procesiji. Moški, ki so bili v procesiji, se zbirajo v gručo ravno pred vhodom v rožnovensko cerkev, kjer nadaljujejo svoje petje; duhovščina pa, ko pride do bolnikov, se ustavi pri njih, gre počasi od bolnika do bolnika in škof vsakega posebe z Najsvetejšim blagoslovi. Gredo po eni strani gori, po drugi zopet nazaj, dokler niso vsi bolniki blago-

slovljeni. Med tem blagoslovljenjem pa eden duhovnikov, stoječ sredi tistega velikega bolniškega čveterokota z močnim glasom izgovarja silne in prisrčne klice do Jezusa v presv. Zakramentu za zdravje bolnikov. Množica okoli stoječa klice ponavlja.

Jezus, Sin Davidov, usmili se nas!

Otmi nas, poginjamo!

Gospod, reci le besedico in bom ozdravljen!

Gospod, katerega ljubiš, je bolan.

Hozana, hozana, hozana Sinu Davidovemu!

Blagoslovljen, ki prihajaš v imenu Gospodovem!

Ti si vstajenje in življenje!

Ti si moj Gospod in moj Bog!

Gospod, mi verujemo v Te.

Gospod, mi upamo v te.

Gospod, mi te ljubimo.

Gospod, mi verujemo, ali pomnoži našo vero!

Hozana, hozana, hozana Sinu Davidovemu!

Tako so molili Francozi in za njimi Nemci, katerih je bilo takrat veliko tam. Pri »naši« procesiji v nedeljo smo hoteli tudi mi tako moliti; pozneje pa smo opustili to misel, ker nas je bilo premalo.

Ko so prošnje končane, poje moški zbor, zbran pred rožnovensko cerkvijo, dalje enoglasno razne latinske pesmi, »Ave maris stella« in druge v čast Mariji in presv. Zakramentu. Jako mogočno in veličastno se sliši te petje. — Ko so vsi bolniki blagoslovljeni, nesejo Najsvetejše nazaj v rožnovensko cerkev.

Prvi dan, ko smo mi tam bili, v petek popoldne, je pri tej procesiji ena bolnica ozdravela. Ko so Najsvetejše že nekoliko od nje naprej nesli, naenkrat zavpije, med ljudstvom nastane šum, vseh oči se obrnejo tje, in bolnica, ki je ravnokar ležala še onemogla na postelji, se dvigne kvišku. Nekateri naših romarjev, med njimi župnik Meško, so stali prav blizu in jo videli prav natančno. Jaz sem stal vrhu rožnovenske cerkve in jo gledal od daleč. Dokler je blagoslovljanje trajalo, je bilo vse še dosti mirno; ljudje so se nekako krotili. Po končani procesiji hiti ozdravljena pred duplino se zahvalit, množica vsa navdušena pa za njo. Mnogim so blestele solze ginjenja v očeh. Pozneje se je šla predstaviti zdravnikom v preiskovalno pisarno, da potrdi njeno ozdravljenje.

Po svetu.

Blaženstvo lurške Bernardke. Škofijska komisija, ki se je sestavila, da preiskuje svetniško zadevo lurške pastirice, ima sedaj seje v Lurdu ter vodi kanonično preiskavo. Dne 11. februarja, ko se je zaključil petdesetletni jubilej Marijinega prikazovanja, se je tudi sklenilo, da se naj tozadevno delo pospeši.

Madrid. Dne 25. februarja je umrl nadškof v Toledo, kardinal Cirijak Sancha y Hervás. Pokojni dostojanstvenik je bil velik prijatelj in pospeševatelj krščansko-socialnega dela na Španskem.

Novo vseučilišče v Rimu. Svoj čas se je italijanska vlada polastila palače »Minerva«, kjer so imeli dominikani slavno vseučilišče; učeni redovniki hočejo zopet oživotvoriti svojo univerzo ter zidajo v ta namen novo poslopje sredi Rima.

Duhovnik zmrznil. Na Moravskem v Habichtu je ob zadnjem velikem snegu zmrznil kapelan č. g. Alojzij Postulka. Šel je v Otomuc, kjer je opravil sv. spoved. Ker je zamudil vlak in se mu je mudilo domu, se je odločil, da pojde peš, dasi je hudo snežilo. Blizu doma je na bližnjici zašel v zamete ter obnemogel. Našli so ga že zmrznjenega.

Za ponesrečence v Messini se je nabralo v Vatikanu do srede marca štiri in pol milijona lir.

Nepovoljno zdravje sv. očeta. Meseca marca so bili odpovedani vsi sprejemi pri sv. očetu, dokler se ne povrne zadostna telesna moč. Sveti oče čutijo neko neprijetno utrujenost.

Slovesno svetniško proglašenje blaženega redovnika Klementa Hofbauer-ja bo v Rimu dne 20. maja. Med čudeži, ki so se zgodili na priprošnja svetnikovo in so se zdaj natanko preiskali, se nahaja tudi čudežno ozdravljenje še živeče frančiškanke v Mellersdorfu na spodnjem Bavarskem. Sestra Vigoria Werzinger je bila vsled pljučne sušice, ki se ji je pridružil še vnetje prsne mreže — na smrt bolna. Prejela je zakramente za umirajoče; zdravnik je bil izgubil vse upanje, da bi mogla okrevati. Ob sklepu

devetdnevnice na čast blaženemu Klementu je bolnica trdno zaspala, drugi dan pa vstala popolnoma zdrava. Ta čudež se je zgodil v februarju leta 1897. Od tega časa je sestra čisto zdrava. »To so naravne stvari,« pravijo ponavadi neverni zdravniki. Toda, če je pri opisanem hipnem ozdravljenju šlo vse po naravni poti, zakaj pa ti gospodje nikdar takega ozdravljenja ne napravijo!

»Veto« svetnih vlasti pri papeževi volitvi odpravljen. Sv. oče so izdali pismo, ki odpravlja vsako vmešavanje svetnih oblastí pri volitvi prihodnjega papeža in kardinalom pod kaznijo izobčenja prepoveduje pri konklavu ozirati se kaj na želje kake svetne oblastí.

Zlato srce. Ob sklepu jubilejnih slovesnosti v Lurdu je izročil msg. Longhin, škof v Treviso, lurškemu škofu Schöpffer-ju v imenu sv. očeta Pija X. zlato srce, ki naj krasi podobo Marijino v romarski baziliki. Ta papežev dar je bil izročen v pričo deveterih škofov ob navzočnosti mnogobrojnega vernega ljudstva.

Evharistično zborovanje, ki je bilo lani v Londonu, je za leto 1909. določeno v Kolinu na Nemiškem in sicer od srede, 4., do nedelje, 8. avgusta. Krajevni odbor je že izbran; načeluje mu kardinal Fischer. Med odborniki je tudi nadžupan Wallraf.

Verske kongregacije in cerkveni zavodi ter njihove izgube ob potresni nesreči v Messini:

Kamiljanci: Trije mrtvi. Dva patra sta se rešila na čudovit način. — **Salezijanci:** Vsi mrtvi razen dveh. Od 90 gojencev se jih je rešilo 40. — **Kapucini:** Mrtvi 4 patri, med njimi provincijal in štirje bratje. — **Konventuali:** Vsi mrtvi. — **Jezuítje:** Rešen en pater in en brat. Od 100 gojencev 30 mrtvih. — **Usmiljene sestre:** V kaznilnici delujoče sestre vse mrtve; v norišnici so se vse rešile. — **Male sestre ubogih** (Piccole Suore dei Poveri): Prednica in 4 sestre ter okrog 100 oskrbovanih oseb mrtvih. — **Zavod Leona XIII.:** Prednica in nekaj sester mrtvih. — **Francoski zavod:** 13 sester umrlo. Vse sirote v zavodu rešene. — **Semenišče:** Od

92 bogoslovcev 15 mrtvih. Mrtvi so tudi 4 profesorji, 3 duhovniki in 6 župnikov.

Se rado primeri. Strašna nesreča se je pripetila pri požaru gledališča v mestu Acapulco na Meksikanskem. Dne 15. februarja je ogenj upepelil gledališčno poslopje »Flores«, pri tem pa je našlo nenadno in neprevideno smrt 310 oseb. Tudi osem sosednjih hiš je pogorelo. Okrog sto oseb je ranjenih. — Je pač res: Gledališče služi lahko lepi umetnosti in vzvišenim namenom; toda dandanes se je ta namen povsod izprevrnil. Le malo je takih predstav, zlasti po večjih mestih, ki bi pri njih bil lahko navzoč dostojen in vesten človek!

Francija tiči v neprestanem verskem boju. Vendar pa se ji obeta meseca aprila vesel dogodek, ko bo devica Orleanska Jeanne d'Arc prišeta med svetnice. Skoraj vsi francoski škofje se bodo ob tej priliki podali v Rim, z njimi pa bo romalo na tisoče in tisoče vernikov in duhovnikov. Govori se, da bo treba 60 posebnih vlakov.

Po domovini.

Duhovniške izpremembe v ljubljanski škofiji. V stalni pokoj je stopil velezaslužni profesor ljubljanskega bogoslovnega učilišča č. msgr. Anton Zupančič. Prestavljen je č. g. kapelan Ivan Lovšin iz Trnovega v Moravče. Moravški kapelan č. g. Fr. Sparovec je šel za ekspozita na Vrhoplje; č. g. Ant. Demšar, kočevski kapelan, je prišel v Šmartin pri Kranju, ker je ondotnemu kapelanu Iv. Travnu dovoljen dopust, da prevzame vodstvo pri Zadržni zvezi v Ljubljani. Stalni pokoj je dovoljen č. g. Jakobu Mraku, župniku v Naklem.

V lavantinski škofiji. Č. g. dr. Franc Kruljc, dosedaj stolni kapelan v Mariboru, nastopil je svoje nadžupnijsko mesto v Laškem trgu dne 1. marca. Na njegovo mesto pride č. g. Martin Petelinšek od Sv. Magdalene, kamor gre č. g. Ivan Bogovič iz Sv. Jurija ob Južni železnici. — G. kapelan Alojzij Gričnik, ki je imenovan za župnika v Reki, je nastopil župnijo dne 1. marca. Na njegovo mesto k Sv. Marku niže Ptuja pride č. g. Ivan Atelšek, kapelan v Starem trgu. Č. g. župnik Skuhersky, ki se je meseca decembra nevarno poškodoval, je zopet popolnoma okreval. — Č. g. Ivan Jurko, kapelan na Sladki gori, je dobil župnijo Pameče. Č. g. kapelan je prestavljen iz Zibike na Sladko goro.

Hišnim prelatom sv. očeta so imenovanf sledeči č. g. iz goriške nadškofije: Jožef Pavletič, stolni župnik in dekan; Jožef Filipič, dekan;

Frančišek Kastelic, vodja osrednjega semenišča in Alojzij Tomsig.

Postni pastirski list goriškega nadškofa polaga staršem na srce potrebo dobre, krščanske vzgoje, ker je od nje odvisna sreča in pravi blagor mladine in sploh prihodnjih rodov.

Smrtna kosa. V Podgori pri Gorici je umrl 15. marca ondotni kurat č. g. Jožef Golob. Med verniki je bil pokojni gospod zelo priljubljen, zato je udarec za faro tem občutnejši. N. p. v m.!

Postne pridige za izobraženstvo ima letos v ljubljanski stolnici vsak četrtek ob sedmih zvečer č. g. dr. M. Opeka, ki je znan kot zelo naobražen in spreten govornik. Poslušalstva se nabere vselej veliko, kar je pač veselo znamenje za Ljubljano. Da bi le vsi, ki prihajajo poslušat božjo besedo, tudi vredno prejeli sv. zakramente!

Društvo za krščanski nauk se je kanonično vpeljalo v ljubljanski stolnici. Knezoškoč dr. Anton Bonaventura Jeglič želi, naj bi si to društvo pridobilo podružnic po deželi, posebno po večjih župnijah. Člani tega društva bi v potrebi poučevali nevedno mladino, druge vernike pa bi vzpodbujevali, da bi hodili h krščanski nauku. Po krajih, kjer se verniki vsled oddaljenosti od farne cerkve ne morejo udeleževati v cerkvi krščanskega nauka, bi tako društvo prišlo kaj na hvalo. Za kraje in dežele, kjer se krščanski nauk v šoli več ne poučuje, so sv. oče Pij X. taka društva naravnost zapovedali. Na Francoskem so že več let vpeljana ter se v njih posebno trudijo gospe-katehetinje. Samo v Parizu je bilo l. 1907. takih blagih katehetinj 3254; izven Pariza pa 13.370. Danes jih štejejo na celim Francoskem že blizu 20 tisoč. — Tudi na Dunaju izvršujejo gospe že sedem let enako apostolsko delo. Dunajske katehetinje (32 po številu) poučujejo 1500 otrok in jih pripravljajo na sv. zakramente. Vsak teden imajo te zaslužne žene katehetske pogovore. Vodi jih eden izmed starejših veroučiteljev.

Družba sv. Mohorja v Celovcu bo prihodnje leto 1910. zopet izdala eden ali celo dva snopiča Zgodb sv. pisma. Prvi snopič je prišel že pred 15 leti na svetlo; od tačas se je zgodilo precej sprememb med udi naše družbe. Mnogo jih je pomrlo ali izstopilo; vsako leto pa se vpiše po več tisoč novih udov. Koliko Mohorjanov je še, ki imajo vse doslej tiskane snopiče Zgodb sv. pisma? In vendar naj bi se nahajala ta knjiga vseh knjig v vsaki slovenski hiši; in Družba hoče pomagati svojim udom, da si nabavijo tiste sno-

piče, ki jih nimajo; zato ponuja iz svoje zaloge snopiče Zgodb sv. pisma za polovico cene, namreč za 50 vinarjev (in 40 vinarjev za odpravnino) za vsak snopič — dokler jih je še kaj. Kdor jih naroči, mu jih pošljemo lahko zdaj, ali pa jih prejme v jeseni z letošnjimi knjigami vred.

Tržaška škofija trpi vedno večje pomanjkanje duhovnikov. Tekom enega leta je umrlo 6 službujočih duhovnikov in dva sta iz škofije izstopila. Novomašnikov pa je imela škofija zadnjič le tri.

Tržaški pastirski list govori o vrednosti posevčujoče milosti božje. Tolmači bistvo milosti božje in kako nam milost božja podeljuje nadnaravno življenje. Prevz. gospod škof opominja stariše, naj otroke predno mogoče krste in naj se h bolnikom pokliče duhovnik pravočasno. Drugi del govori o vrednosti milosti, da jo naj ohranimo itd. Škof priporoča društvo Sv. Detinstva Jezusovega.

Zahvala beneških Slovencev. Za naše tukajšnje Slovence, zlasti za naše dijake in bo-

goslovce mi je poslal veleč. gosp. dr. Alojzij Nástran, misijonar pri cerkvi presv. Srca Jezusovega, več starih in novejših letnikov »Bogoljuba«, »Glasnika«, »Venca« in »Cvetja«, ki so mu jih podarili za nas blagi rojaki in rojakinje v Ljubljani. Ta pošiljatev nam je prišla kakor milodar iz neba! Saj našim dijakom slovenskih knjig res zelo primanjkuje, a sami si jih, žal, ne morejo nakupiti, ker so izvečine revnih staršev, ki morajo že tako celih dvanaest let — v deškem semenišču in v bogoslovju — svoje sinove na lastne stroške vzdrževati. Bodi zato vsem blagim dobrotnicam in dobrotnikom, tudi onim, ki so prispevali za drago poštnino, izrečena stotera najprisrčnejša naša zahvala!

Za naše mlajše dijake bi posebno potreboval nekaj mladinskih spisov, kakor Spillmanove povesti, Ljudska knjižnica, Vrtec, Angeljček in dr., za kar se prav toplo priporočam. — Dr. Ivan Trinko, profesor v nadškofijskem semenišču v laškem Vidmu.

Dopisi.

Gorje. Od 7. do 14. marca je bil pri nas sv. misijon. Kljub visokemu snegu je ljudstvo prav pridno obiskovalo to pobožnost. Gotovo se bodo vsi čč. gg. misijonarji in Gorjanci še dolgo spominjali visokega snega ob tem času in Bog daj, da bi se pri tem spomnili tudi naukov, ki so jih slišali iz ust vnetih gospodov misijonarjev.

Škocijan v podjunski dolini. Sprejmi, dragi »Bogoljub«, tudi od nas majhno poročilo o našem delovanju v verskem oziru. »Bogoljuba«, ki ima pri nas okoli 30 naročnikov, naša mladina, ženska in tudi moška, prav rada prebira. Vsako prvo nedeljo v mesecu imajo tukajšnji udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa in tretjega reda pred izpostavljenim Najsvetejšim svojo molitveno uro. Najprej župnik Poljanec govori o tej ali oni skrivnosti najsv. Zakramenta in nas vzpodbuja k češčenju in otroški ljubezni do presvetega Srca. Po kratkem nagovoru klečimo pred Najsvetejšim, ga prosimo odpuščanja in milosti. V velikem številu pristopamo vsako nedeljo, posebno pa prvo v mesecu, k sv. zakramentu, ker vemo, da je to med drugimi glavni pripomoček, da ohranimo naše ljudstvo, še posebej našo mladino v pravi poštenosti ter jo obvarujemo pred časno in večno nesrečo. V kratkem, upajmo, da se poživí in pomnoži tukajšnji

tretji red sv. Frančiška, ki je povsod velikega pomena za krščansko življenje v naših družinah. Ko se v češčenju presv. Rešnjega Telesa in v duhu sv. Frančiška nekoliko utrdimo, se bode gotovo naša mladina zbrala v Marijini družbi. Spominjajte se v svojih molitvah vzbujajočih se koroških Slovencev, še posebej pa naše mladine!

Središče. Naša župnija ni posebno velika, pa imamo že 63 izvodov »Bogoljuba«, ki je jako znan in priljubljen, tako da komaj čakamo na njega. Naš prejšnji častiti gospod so ga vrlo priporočali in tudi sedANJI z veseljem vse storijo zanj. Imamo tudi Marijino družbo, ki šteje okrog 200 članic. Mnogo udov ima tudi družba vednega češčenja, ki molijo vsako nedeljo in praznik pred Najsvetejšim in prispevajo s svojimi letnimi doneski. — Lansko seto smo začeli razširjati našo župno cerkev sv. Duha. Dobili smo že tri nove jubilejne zvonove, ki so nam jih preskrbeli velečastiti naš rojak in zlatomašnik g. Matija Šinko. Kako radost smo čutili, ko so nam prevzvišeni nadpastir blagoslovili zvonove. Upamo, da še letos enkrat sprejmemo milostljivega knezoškofo, ki nam bodo posvetili še cerkev.

Iz Svetinj pri Ormožu. Dragi »Bogoljub«! Precej dolgo že med nas zahajaš, letos že celo v 52 izvodih; sprejemamo te tudi z veseljem in

prebiramo z velikim zanimanjem. — 3. majnika lanskega jubilejnega leta so nam ustanovili naš veleč. g. župnik, duh. svetnik Ivan Bohanec s pomočjo preč. g. Krivca, misijonarja iz Celja, že dolgo zaželjeno družbo Marijino za mladeniče in dekleta. Zelo lepo in ginljivo je bilo, ko smo pri pozní sv. maši polnoštevilno pristopili k skupnemu sv. obhajilu; in šele popoldan! Po vnetem govoru veleč. g. misijonarja so bile večernice in nato slovesen sprejem. V družbo je vstopilo 126 deklet in 40 fantov. Zdaj je pa bila procesija s presv. Rešnjim Telesom, pred katerim je veselo pevajoč korakala vsa družba, dekleta belo oblečena z vencí na glavi, vsi pa s svetinjami in gorečimi svečami. Vrnivši se v cerkev, prejeli smo še blagoslov in nato so se še navdušeno razlegale lepe pesmi v čast Njej, katere srečni otroci smo postali. Jubilejno procesijo smo imeli kaj lepo, k tri ure oddaljeni, slavnoznani cerkvi Matere božje na Polenščak, dne 16. julija. Vodili so nas naš blagi, za vse dobro vneti ustanovitelj in voditelj, kateremu smo za vso njih požrtvovalnost iz srca hvaležni. Nepopisna žalost je navdajala naša srca, ko so dne 25. oktobra lanskega leta vzeli ginljivo slovo od nas, ker so jih premil. knezoškoč povišali in predstavili za dekana v Šmarje pri Jelšah. — Imeli smo pa zopet dan veselja dne 27. januarja letošnjega leta, ko smo po možnosti slovesno praznovali vmeščenje novega župnika, veleč. g. Franca Bratušek-a, kateri so tri mesece kot provizor pri nas zelo požrtvovalno delovali, in upamo, deloma smo že prepričani, da bodo tudi Marijini družbi skrbni voditelji. — Priredili so nam koj po svojem nastopu s pomočjo preč. g. patra Benko Čirič-a, kapucina iz Lipnice, prelepo tridnevničo, ki se je slovesno pričela v nedeljo, 31. januarja, a še lepše končala na Svečnico. Pridigi smo imeli po dve na dan; v ponedeljek popoldan je bila spoved za družbo Marijino, na Svečnico pa med slovesno pozno sv. mašo skupno sv. obhajilo. Popoldan pa po navdušenem govoru č. g. patra, v katerem so nam kaj lepo Marijo v zglede postavljali, so bile pete litanije z blagoslovoma in nato se je slovesno sprelelo v Marijino družbo na novo 35 deklet in 11 mladeničev. — Kot sklep te lepe slovesnosti se je delil še Blažev blagoslov vernikom, ki se jih je ta dan zbralo, da je bila cerkev natlačeno polna; a to ne samo ta dan, ampak tudi prve dni tridnevniče so župljani kaj pridno prihajali k pridigam in pristopali k svetim zakramentom.

Iz bosanske Krajine, bivše krvave turške haljine. Dovolite blagodušno, naj odmeva odjek

v »Bogoljubu« tudi iz jugoslovanske hrvatske bosanske Krajine o Marijini lurdski jubilejni slavnosti, da se zna v Sloveniji, da tudi tukaj, med razkolniki in mohamedanci krščansko-katoliški sinovi Slave smo! V našem malem spominskem Lurdu pri mestu Kozarac se je skozi Marijino lurdsko jubilejno leto zbiralo ubogo krščansko katoliško verno ljudstvo iz vseh okolišnih krajev. Še posebno veliki shodi so pa bili v praznikih: Marijinega oznanjenja, v majniku, Binkoštih, vnebovzetju Marije Device, rojstvu božje Matere in o Božiču leta 1908. V mesecu Marijinem, majniku, bila je tam vsak dan sv. maša, katero je opravljal duhovnik iz linške škofije. Ta duhovnik je prišel slab in bolehen, odšel pa zdrav in čvrst. Veličastne so bile tam procesije, po zgledu onih v francoskem Lurdu, in te so revno, stiskano katoliško ljudstvo, bivaajoče med drugoverci, močno vzbudile, osrčile, navdušile in okrepile za živoverno krščanstvo, celo drugoverce, krščene in nekrščene, so osupnile, na boljše mišljenje ganile ter s spoštovanjem navdale; prej so bili v Kozarcu in okolici še posebno zagrizeni mohamedanci. Kozarško gorovje se razteguje vzhodno blizu od Prijedora do bosansko-posavske ravnine. Naš mali Lurd je v dolini južne pri tem gorovju. Pet ur hoda dalje proti vzhodu, na panogah in dolinah tega gorovja je pa mnogoobsežna krščansko-katoliška župnija Ivanska. Tukaj na jugovzhodnem griču se je pred tremi leti sezidala prostorna, velepotrebna župnijska cerkev. Je še brez zvonika. Ta hiša božja in velike presv. Gospe dobila je mlo lepo podobo brezmadežne Device Marije iz slovenske Štajerske iz župnije in dekanije Kozje. Bila je v veličastni procesiji prenešena v novo cerkev in postavljena nad glavnim oltarjem. Božjepotni shod o vnebovzetju Marije Device, bivši prej na pokopališču — mirodvoru — v gaju, je bil slovesno v procesiji, v kateri se je nosila podoba — kip — presv. lurske Gospe, prenešen v novo cerkev. V marijinem lurdskem jubilejnem letu bila je ogromna jubilejna procesija z lepo podobo rožvenške Kraljice, katera se izpostavlja prvo nedeljo v mesecu v sredini cerkve za pobožni obhod in počeščenje. V istem jubilejnem letu se je napravil za to Marijino cerkev stranski altar presv. Srca Jezusovega, podoba njegova je blagoslovljenja od sv. očeta Leona XIII. Neizrečno spodbudljiva in sveto ganljiva je bila cerkvena slovesnost in pobožnost pri blagoslovu tega oltarja. Vse to, v tem spisu omenjejo in še mnogo drugega je obilno dobro delovalo in deluje na srca in duše tega revnega ljudstva, ker prej kaj

takega ni videlo, ne okusilo, osobito pod črez štiristoletnim suženjstvom turškim. V prvi svetek prikazanja Marije Device v Lurdu bila je svečana služba božja v cerkvi sv. Jožefa v Prijedoru in Marijine družbe pobožnost pri altarju rožnovenske Kraljice ter sklep z zahvalnico lurške presv. Gospe jubileja. Bog poplašaj milostno, Mati božja pomagaj in blagodari obilno slovenskim dobrotnikom in dobrotnicam, ker so nam revam pripomogli za vse prepotrebno cerkveno v tej bosanski Krajini!

A. M. A. P.

Ptujska okolica. V samostanski in župni cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptujju se je sedaj že četrtočasrat obhajal sveti misijon. Udeležba svetega misijona je bila veličastna in mnogoštevilna. Pri vsaki pridigi je bila zelo prostorna cerkev polna. Pri sklepni pridigi, akoravno je cerkev dolga 40 m in široka pa 12 m, pa je bila še celo premajhna. Obhajnih je bilo okoli 6000. V nedeljo 7. marca popoldne po sklepni pridigi so prošt veleč. g. Jožef Flek blagoslovili sv. misijonski križ.

Šola sv. pisma.

Odgovori na vprašanja 9. naloge. Došlo je za 9. nalogo 24 odgovorov; splošno so vsi dobri, prav popolen je pa komaj kateri; kar pa ni čudno, ker je bila naloga precej težka. Dobro so jo pogodili: Mana Kristanc, Marijina družba v Trziču, Jože Gale, Marija Plohl, Frančišek Primic, Janez Zoré, Katarina Grandovec. M. Pesko, Marija Medle, Jakob Caf, Mih. Pustišek, Frančiška Kračan, M. M., Marija Mrzel, Marija Magajna, Marija Jemec in Marija Horvat.

Odgovor na 1. vprašanje. Moizesova postava očiščevanja ima lep pomen. Vse, kar je bilo v zvezi z rojstvom, je bilo po tej postavi nečisto, ker se je ravno po spočetju in rojstvu podedeloval izvorni greh. Zunanje znamenje, da je treba očiščenja greha, je bila ta daritev. — Za kristjane ta postava več ne velja; tudi ni katoliška cerkev nove take postave dala. Ako hodijo krščanske matere po porodu k vpeljevanju, je to lepa navada po vzgledu Marije, ni pa zapoved. Pravico do tega blagoslova imajo le zakonske matere.

Odgovor na 2. vprašanje. Bog se razodeva s tem, da daje ljudem spoznavati kakšen in kaj od njih hoče. — Razodenje je dvojno; naravno in nadnaravno. Kdor premišljuje stvarjene reči, pride do spoznanja Stvarnika, uči sv. pismo; to je naravno razodenje. Nadnaravno razodenje pa obsega rešnice, ki nam kažejo razmerje Boga do sveta in do ljudi; zapovedi, katere nam je spolnovati, da dosežemo svoj cilj z vsemi za to potrebnimi pripomočki. To nadnaravno razodenje je potrjeno s čudeži in prerokbami. — Način, kako se Bog razodeva, je različen. Nekaterim se Bog razodeva naravno in neposredno, ljudstvu sploh pa po posredovalcih. Takih posredovalci so bili Moizes in preroki v stari zavezi, v novi pa apostoli. Najpopolnejše razodenje nam je došlo po Gospodu Jezusu. Prerokom je Bog govoril po

notranjem razodenju. Tako je bilo tudi razsvetljenje, katero je dobil Simeon od sv. Duha. — Skrivna moč ga je gnala v tempel; sredi množice stoji tam, ko pride Marija z Jezusom v naročju proti njemu. V tem trenutku se mu v duši zasveti misel: Ta je, ki ga pričakuješ. Ali mu je Bog razodel tudi kako znamenje, kakor Janezu Krstniku ob Jordanu, sv. pismo ne pove.

Odgovor na 3. vprašanje. Kristus je postavljen v padec vsem, ki zanj in za njegov nauk ne marajo; ti padejo v grehe, in ako v grehu umrô, padejo v večno pogubljenje; onim pa, ki vanj verujejo in žive po njegovih zapovedih, je postavljen v vstajenje od smrti greha in v zveličanje.

Odgovor na 4. vprašanje. Redno in pravilno se Bog ljudem razodeva po sv. cerkvi, ki je posredovalka med Bogom in ljudmi. Poleg tega pa se razodeva Bog še vsaki duši posebej s tem, da ji daje dobre misli in svete želje, da razsvetljuje pamet in spodbuja voljo. Takih darov smo deležni vsi. Nekaterim pa Bog dá več in posebne vrste darov, katere naj rabijo zlasti v korist svojega bližnjega in sv. cerkve. Te posebne darove imenujemo harizme ali darine. Sv. Pavel jih našteje devet: vero, besedo modrosti, besedo učenosti, dar ozdravljenja, delanje čudežev, preostvo, razločevanje duhov, raznovrstnost jezikov in razlaganje govorov. — Take ljudi smemo imenovati izvoljence božje v širšem pomenu. — Ako darine res vporabljajo v korist sv. cerkve, jih imenujemo preroke, apostole in cerkvene učence.

X. naloga.

V šestem mesecu je bil poslan angel Gabriel od Boga v... Nazaret, k devici, zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, ...in devici je bilo ime Marija.

In angel pride k nji in ji reče: »Češčena, milosti polna! Gospod je s teboj, blažena si med ženami«.

Ko pa to sliši, se prestraši njegovega govorenja in premišljuje, kakšno bi bilo to pozdravljenje. (Luk. 1. 26—38.)

Vprašanje 1. Kaj pomeni ime: »Marija«?

Vprašanje 2. Kaj se pravi to: »milosti polna«; kateri praznik Marijin sloni na tej resnici?

Vprašanje 3. Zakaj je Marija »blažena med ženami«? — V čem sta si podobne Marija in Eva, v čem pa ne?

Vprašanje 4. Zakaj se je Marija prestrašila angelovega govorenja?

Nove knjige.

Šmarnice romarja jeruzalemskega. 32 pre-mišljevanj za mesec majnik; obenem molitvenik za romarje v Jeruzalem. Začrtal na dotičnih krajih na potovanju v Jeruzalem k velikonočnim praznikom leta 1889; izdelal po vrnitvi F. S. Šegula, župnik pri sv. Roku ob Sotli. Maribor, 1909. V založbi pisatelja. — Tiskarna sv. Cirila v Mariboru. Razposlane se bodo v kratkem.

Letošnje šmarnice. Naša marljiva »Kato-liška Bukvarna« jih je tudi preskrbela za letošnji majnik. Naslov jim je: »Marija Devica najmodrejša«. Zbral in uredil Andrej Šimenec. Cena vezani knjigi 2 K 40 v. Nazivljanje »Devica najmodrejša« je opravičeno po vsebini. Za vsak dan nam namreč knjiga podaje štiri reči: 1. En oddelek iz Marijinega življenja, v kolikor se more posneti iz sv. pisma in ustnega izročila. Že v tem oddelku se vpletajo nekateri nauki. 2. Posebej pa se vsak dan iz dotične epizode

Marijinega življenja opisujejo primerni nauki za življenje pod zaglavjem »Nauk«. 3. Za vsak dan je pridejan še nauku primeren »zgod.«, in 4. krajša ali daljša molitev v čast Matere božje. — Za javno berilo so letošnje šmarnice tudi zato primerne, ker duhovnik kaj lahko izpušča, ako se mu zdi za njegove poslušalce kakšna reč manj primerna, umestna ali potrebna, ali pa tudi prideva, ako to posebej zahtevajo okoliščine njegovih poslušalcev. — Ta priročna in lično vezana knjiga se lahko porabi kot molitvenik, ker obsega ob koncu tudi mašne in druge najpotrebnejše molitve. — Dobi se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Boj za slovensko vseučilišče. Spisal Andrej Veble. — Motto: V delu in znanosti je naša rešitev. Češki rek. — V Ljubljani 1909. Založila in izdala »Slovenska dijaška zveza«. Tiskala Katoliška tiskarna.

DUHOVNE VAJE

za moške, posebno za delavce, bodo v Ljubljani v cerkvi Jezusovega Srca od sobote pred cvetno nedeljo (3. aprila) do torka v velikem tednu (6. aprila). Prva pridiga bo v soboto ob 7. zvečer; 2. v nedeljo ob 7. zjutraj; 3. v nedeljo ob 5.

popoldne; 4. v ponedeljek ob 5. zjutraj; 5. v ponedeljek ob 7. zvečer; 6. v torek ob 5. zjutraj; 7. v torek ob 7. zvečer. — Krščanski možje, delavci in drugi, pritisnite skupaj! Ženske, opozorite možake na to!

NAZANILA.

Najprvo bi prosil, da oprostite, ako ne objavimo, kakor je bilo obljubljeno, onih krajev, kjer je letos »Bogoljub« znatno poskočil. Hoteli smo storiti to, pa je zelo težko sestaviti natančne podatke.

1. in 2. številka se za sedaj še ne moreta ponatisniti, ker je število onih, ki jo želé, prenizko. Jih je komaj kakih 200; biti bi jih pa mo-

ralo vsaj 1000, da bi se izplačalo še enkrat tiskati. Skusite dobiti skupaj še toliko novih naročnikov, da se bo to izplačalo, potem se bo zgodilo.

Več dopisnikom. Ne moremo vsakemu posebe odgovarjati. Če vidite, da pesen ali spis ni objavljen lahko sklepate, da ni goden za tisk. Nazaj se rokopisi navadno ne pošiljajo.

Shod vseh mladeniških Marijinih družb

bo na binkoštni torek na Brezjah. Mladeniči vseh Marijinih družb, pripravite se, da pridite ta dan od vseh strani polnoštevilno k Mariji pomagaj na Brezje! Želeti je, da bi

mladeniči sami nekaj govorov prevzeli. Kdor ima veselje in pogum za to, naj se kmalu oglasi v uredništvu »Bogoljuba«.

Več v prihodnji majnikovi številki.

Kaj delajte v Marijinih družbah in kaj „Bogoljuba“ poročajte.

Prav dobro pazite, kaj vam bom povedal! Je važno. Naj povem kar naravnost: Navaditi se morate ločiti sadje od listja, jedro od lupine, bistveno od nebistvenega, poglavitno od postranskega!

Večkrat opažam, da tega ne znate ločiti, in da zamenjujete sadje z listjem, oreh z lupino. Nekaterim se zdi, da je dosti, če družba samo listje rodi, in so tega prav veseli. Tudi listje je dobro, zakaj brez listja bi ne bilo sadja, in brez lupine ne jedra; listje in lupina sta neobhodno potrebna; vendar samo listje in lupina sta premalo.

Ali me razumete? Ali naj povem jasneje?

Če napravite v družbi lepo veselico ali lep pogreb, je to že lepo. Jaz vam to veselje in lepoto iz srca privoščim. Toda tega pa ne smete misliti, da ste s tem že bogvekaj dobrega in velikega storili. Od veselice in drugih takih vnanjih stvari je korist le majhna. V dopisih se pa časih take postranske reči preveč povečujejo, kakor bi bilo ž njimi

bogvekaj storjenega. Še manj mi dopade, če se posamezni igralci in igralke prav hvalijo. Malo pohvale se jim doma že lahkó privoščí, da se jim ohrani dobra volja, veliko hvaliti in po časnikih imenoma hvaliti, to pa več škoduje, kakor koristi.

Kakor rečeno, take postranske stvari se večkrat precenjujejo. Pozabljajo in prezirajo se pa reči, na katerih je neizmerno več ležeče. — Kaj pa je torej sad in kaj je jedro pri Marijinih družbah? Jedro in sad niso samo vnanjosti, ampak jedro in sad to so lepe čednosti, lepe navade, zgledno življenje, dobra dela, plemenita dejanja, povdiga krščanskega življenja.

In o takih rečeh si želim več poročil.

En zgled!

V poročilu o II. škofijski sinodi so pisali škof in prosili mladeniče in dekleta, da naj se svatovščine nakratko opravijo, naj se ne popiva vso noč in še drugi dan, ampak z večerom vred naj se svatovanje konča. Na to

škofovo željo sem jaz pričakoval, da gotovo dobim kak takele dopis — recimo:

Z Drenovega Griča. Pri nas je bila 17. svečana poroka. Ženin in nevesta (ali pa oba) sta bila iz Marijine družbe. Oba sta bila med sveto mašo pri svetem obhajilu. Pri svatovščini smo se spominjali škofove želje, veselili se nedolžno, o mraku svatovanje končali in se trezni mirno in zadovoljno razšli.

Prosim, oglejte si dobro ta dopis, ki naj vam bo zgled, kakšni naj so dopisi po vsebini in obliki. Dopis je kratek — nobena beseda odveč — pa vendar veliko pove, in sicer nekaj novega, česar nismo že stokrat slišali.

Vidite, in takih dopisov je malo, da bi znali z malo besedami veliko povedati. Navadno je v dopisih mnogo preveč besedi. Ne delajte nobenih dolgih uvodov, ne dajajte nobenih dolgih naukov, ne dostavljajte na koncu nobenih zahval, nobenih vzdihov, nobenih pesmic. Dopisi niso za to. Nauki in take reči se dajejo v spisih. V dopisu se pa navede samo dejanje,

ki se je zgodilo ali se ima zgoditi. In to dejanje, če je tako, da je vredno o njem poročati, že samo ob sebi daje nauk; ni treba nobenih dolgih pridig. Kvečjemu se dostavi eden ali dva krepka stavka, ki povzameta ves nauk. Tako n. pr. bi se zgornjemu dopisu o svatovščini lahko dostavilo nakratko: »Tako ravnajte tudi drugod — povsod!« ali pa: »Škofova želja nam bodi sveta; izpolnimo jo!«

Torej takega dopisa bi bil vesel, ker tako poročilo bi bilo priča, da se dotičniki zavedajo svojega poklica, da hočejo stareslabe navade odpravljati in nove, lepše, v resnici krščanske na njih mesto vpeljati.

Toda takega dopisa sem zastonj pričakoval; ni ga bilo nobenega. — No pa četudi ni ravno tak; da so le taki, ki imajo kaj jedra v sebi, pa sem zadovoljen. In nekaj takega krepkega jedra je v spisu, ki spodaj sledi: »Plesala pa ne bom.« To so slučajji, ki jih je vredno popisati, da beró tudi drugi in se ob tem vzpodbujajo.

Toliko za danes. Prihodnjič pa še kaj o tem. Urednik.

Sv. Stanislav Kostka.

Stanislav na Dunaju.

Četudi se na Poljskem niso veliko brigali za Nemce, najdemo kljub temu v deželi več popolnoma nemških mest. Ti so sprejeli vse, kar je prišlo iz Nemčije kot pozdrav iz domovine; tako so tudi novo Lutrovo vero sprejeli kar najbolj dobrohotno. Že leta 1518. ste se izrekli mesti Godansko in Torn za Lutrovo vero. Odtod se je širila kriva vera kakor blisk po Litavskem in Mazoviji. V strahu, da bi se tudi njegovi sinovi ne iznevirili sveti katoliški cerkvi, je sklenil skrbni Kostka, oba izročiti v varstvo družbe Jezusove. Tako je bil sklep gotov, Stanislava in Pavla poslati na Dunaj. Oče je mislil le na katoliško vzgojo svojih otrok. Bog pa je imel druge namene. Na Dunaju naj bi se pokazal veliki vpliv milosti božje na malega Stanislava, tu, na tujem svetu, naj bi se začeli boji in skušnjave, katerih v domači hiši ni poznal; ti naj bi ga okrepili ter iz nedolžnega Stanislava naredili velikega svetnika.

Tako se je moral Stanislav leta 1564. ločiti od domače hiše ter odpotovati z bratom Pavlom na Dunaj. Ko sta 24. julija dospela na Dunaj, sta se takoj napotila v konvikt jezuitov. Kmalu je spoznal Stanislav svoje tovariše, kar mu je bilo temlažje, ker je našel v konviktu tudi mnogo sorodnikov. Vsi so občudovali čednostno življenje svojega rojaka, katerega so se v poznejšem življenju često spominjali v pobožni molitvi. — Kadar je sv. Stanislav molil v cerkvi, bodisi pri sveti maši ali pri večernicah, kjer so bili navzoči tudi njegovi součenci, je hotel vsak klečati zraven njega; vendar ni mogel nihče natisiti svojih oči na njegovi res angeljski pobožnosti; vsak je hotel posnemati njegov zgled. Kolikokrat so pa tudi videli svetega Stanislava, ko je klečal pred velikimi oltarjem ter molil sveti rožni venec ali opravljal druge molitve v čast Materi božji. Često so zapustile svetnika zaradi dolgega klečanja moči in zgrudil se je onemogel na tla. S svojimi tovariši je občeval le, kolikor

so mu dovoljevala pravila zavoda; molčanja, ki je bilo ob gotovih urah zapovedano, ni nikdar prelomil s kako nepotrebno opazko. Vsi so ga imeli že takrat za svetnika. »Z eno besedo, življenje in delovanje svetega Stanislava je bilo zgled in zrcalo vseh čednosti in kreposti. Vsi smo ga občudovali ter se sramovali samega sebe, ker smo videli, da mu nismo prav nič podobni.«

Pa kljub temu so živeli vsi gojenci zavoda tako pobožno in krepostno, da se njih stariši kar niso mogli dovolj načuditi, ko so se njih sinovi vračali v počitnicah vsi spremenjeni in dušno prenovljeni domov. Slava zavoda je bila tako velika, da so še celo protestanti pošiljali svoje otroke sem, ki so se pogosto vrnili nazaj v naročje katoliške cerkve. Tedaj so nastopili jezuiti proti duhu časa, ki je žugal preplaviti vse z dvomi in nevero. Ker so novi nauki hoteli oropati najsvetejši Zakrament vsega češčenja, so ustanovili jezuiti v svojih šolah bratovščine na čast sveti Barbari; njih glavni namen je bil, širiti češčenje do Najsvetejšega. Razume se, da je sveti Stanislav takoj vstopil v to bratovščino, da so mu le dovolili njegovi vzgojitelji. V češčenju svete Barbare je bil on vedno prvi. Ker je Luter grdo sramotil Marijino češčenje kot mažikovalstvo, so jezuiti ustanovili v svojih zavodih Marijine družbe za učečo se mladino; in zopet se je v češčenju Matere božje Stanislav med vsemi najbolj odlikoval. Nova vera je zavrgla verske vaje in razne cerkvene pobožnosti, jezuiti so obhajali službo božjo kar najslovesneje. In kako so se trudili jezuiti, da bi omejili pri svojih učencih tisto najgršo napako, poželenje mesa, da bi sovražstvo do tega najhujšega sovražnika mladine vsadili vsakemu globoko v srce ter ga prepričali, da je zatajevanje samega sebe za kristjana neoblačno potrebno. V zavodu na Dunaju je k temu stremljenju veliko pripomogel sledeči slučaj. Ker je bil prostor primeroma majhen, so imeli očetje s svojimi gojenci skupno obednico. To pa nikakor ni oviralo jezuitov, da ne bi javno opravljali svojih spokornih del. Tako so očetje imeli navado, da so se na dan, pred Vsemi Svetniki ali drugimi velikimi prazniki javno bičali. Njih zgled je vplival tako močno na mlada srca, da so sklenili se javno pokoriti kakor njihovi predstojniki;

poklekali so v dolge vrste, molili spokorne psalme ter posnemali očete, kakor je bilo njihovi starosti primerno.

Najbolj goreč je bil brezdvomno sveti Stanislav, ki je postal kmalu živ zgled najstrožje pokore.

Razume se, da so jezuitje tudi na znanost polagali veliko važnost ter bili v šoli zelo strogi; in vendar je napredoval Stanislav jako dobro. Tri leta je obiskoval gimnazijo očetov jezuitov, pa vedno je bil pri prvih. Najbolj se je vadil v zgovornosti. V začetku je študiral bolj težko, pa kmalu je premagal vse težave in v zgovornosti je bil celo eden prvih. Z nenavadno pridnostjo je pisal vso razlago in opombe svojih učiteljev. V poseben zvezek je zapisaval vse lepše izraze in oblike latinskega jezika. En zvezek so še v preteklem stoletju hranili jezuitje kot drago zapuščino v samostanu v Kališu. Tudi knjiga, kamor je izdelaval svoje naloge, so hranili jezuitje v kolegiju v Krakovem. Pogosto se je zgodilo, da so učitelji ovrgli z dokazi zmote, ki so bile za nje nevarne ter se mnogo trudili, da bi ravno one nauke vsadili globoko v mlada srca, ki imajo moč premagati tudi najhujše viharje. In tudi te si je Stanislav skrbno zapisal. Delo in molitev je znal vedno tako združiti kakor nihče drugi v zavodu. Za svoje proste naloge je izbral vedno kako pobožno snov, najraje iz življenja Matere božje. Nji na čast je zložil v lepih latinskih verzih »Salve Regina«; sicer je pa tako vedno kazal svojo ljubezen in gorečnost do Marije v pobožnih klicih in vzdihljajih. Na vsaki strani njegovih zvezkov so našli kak vzdihljaj do Marije; navadno zmiraj: O Marija, bodi mi milostljiva! Pogosto je prekinil učenje, poljubil Marijino podobo ter počastil Brezmadežno s kratko molitvico. Nikdar ni prikrašal za učenje določenega časa, tudi za trenutek ne; in vendar je bilo za njega učenje samo molitev. Tako se je zgodilo, da so služabniki, ki ga niso mogli pozabiti, trdili: Stanislav se ni nikoli učil na pamet, pogovarjal se je le celo življenje z Bogom. In res je molil Stanislav brez prenehanja; toda njegova molitev, čeprav so ga vedno opazovali, nikakor ni ovirala učenja, ampak mu le pomagala, da je napredoval vedno bolj. (Dalje.)

Za naše fante.

Naše glasilo, naš list »Bogoljub« mi vedno bolj dopade. Več let sem že njegov naročnik. Odkar ga dobivam, vedno ga natančno, od začetka do konca prečitam, potem dobro shranim vse številke, da jih dam od vsakega leta skupaj vezati. »Bogoljub«, ki je tako podučen za vse stanove, pač zasluži, da si ga vsakdo skrbno shrani, da se še pozneje lahko prebira.

Dragi mladeniči Marijinih družb! Gotovo je, da tudi vi prebirate »Bogoljuba« prav pridno; pa to še ni dovolj. Mi si moramo tudi skrbno prizadevati, kar v »Bogoljubu« čitamo, da se po tem tudi ravnamo. »Bogoljub« je že mnogo pisal in še vedno piše »o pogostnem prejemanju sv. obhajila«. Pa ravno v tej zadevi smo, žal, mi fantje tako zaspani in boječi. Pri dekletih, Marijinih družabnicah, je ta pobožnost razširjena. Le nas fante je težko k temu privaditi. Zakaj? Ali nimamo mi ravno istega namena, kakor dekleta? Zakaj bi jih torej v tem ne posnemali? Ko bi tudi mi pogostoma prejemale sveto obhajilo, kar nam sedanji sveti oče tako toplo priporočajo, koliko lažje bi se varovali greha! Koliko lažje premagovali skušnjave, ki nas povsod obdajajo! Koliko lažje potrpežljivo prenašali križe in težave, ki nas zadevajo; iz ljubezni do Njega, s katerim bi se večkrat sklenili!

Zatorej, fantje dragi, poguma nam je pri tem treba in gorečnosti! Ne zmenimo se za ljudi, temveč storimo to, kar nam sveta cer-

kev svetuje! Sveto obhajilo se lahko daruje za naše rajne sorodnike; ravno tako tudi za žive. Glejte, če mi katerega iz vic rešimo, si zagotovimo priprošnjika, ki nam bo pomagal v nebesa. Zatorej fantje, katerim je mogoče, poprimimo se te prekornostne pobožnosti bolj! Prosimo spovednika za dovoljenje in poslužujmo se ga!

Jaz, pisec teh vrstic, ravnam tako-le — že smem povedati, saj me nobeden ne pozna —: Vsakih 14 dni opravi sveto spoved. K sv. obhajilu pristopim z dovoljenjem spovednikovim vsako nedeljo in vsak praznik. Vrh tega pa še med tednom štiri- do petkrat. Ako se mi pa prigodi, kar bi mi delalo strah pristopiti k sv. obhajilu, pa grem rajši popred k spovedi, kakor pa da bi sveto obhajilo opustil. Tako ravnam že dve leti, odkar sem v tej službi, ker grem namreč vsak dan k sveti maši. To sem vam napisal le z namenom, da bi se tudi vi, dragi tovariši, pogostnega svetega obhajila bolj poprijeli. Jaz se čutim pri tem srečnega.

Kaj pa, fantje, ali kaj agitirate za naš »Bogoljub«? To je tudi dobro delo, apostolsko delo. Jaz v tem ne morem kaj dosti storiti, ker nimam priložnosti z ljudmi občevati. No, pa kar mi je bilo mogoče, sem pa tudi storil. Lani sem pridobil štiri naročnike, letos pa enega. Če bi vsak izmed vas tako storil, bi se število naročnikov precej zvišalo. Le pridobivajte še vedno nove naročnike; še je vedno čas. Po zdravi fantje za enkrat!

J. P.

Plesala pa vendar ne bom, niti na ženitnini ne.

(Spomini T. Z. iz letošnjega pusta.)

Nekaj dni pred pustom sem dobila od doma pismo, v katerem so me prosili, vabili in zahtevali, naj pridem na ženitnino svoje najmlajše sestre, da bodem ženinovemu bratu za »tovarišico«. Ko sem bila pismo prebrala, sem se zavedala, da po stoletni in stoletni navadi ali razvadi »tovarišica« na ženitnini mora in mora plesati. Zavedala pa sem se še bolj, da sem jaz Marijina hči, ki se ji ne spo-

dobi plesati. Kaj tedaj storiti? V meni je dozorel sklep:

»Plesala pa vendar ne bom, niti na ženitnini ne!«

Dne 11. februarja okoli polnoči sem zapustila Trst, namenjena na preljubo Dolenjsko. Omenjam, da sem šla prej k sv. spovedi in dobila od svojega spovednika pogum in blagoslov za svoj sklep. Doma so me bili vsi veseli. Vesela sem

bila tudi jaz, toda svojega sklepa nisem pozabila. Prestala sem razun več manjših posebno štiri večje napade za ples. Še predno je prišel moj »tovariš« do besede, sem ga prehitela s prošnjo, katere mi ne sme odreči: »Plesala ne bom«, ker me to ne veseli in ker sem Marijina hči. Mladenič, — vsa čast mu — je uvaževal mojo odločno prošnjo. Nekako žalosten je bil, a ni se upal siliti me za ples. Prvo poskušnjo sem prestala, zato me niso strašile druge. Na stanovanju ženinovem me je prosilo več mladeničev, naj plešem. Povedala sem, plesala ne bom. In nisem. Proti večeru so se nekateri ošemljeni fantje zopet približali: »No, saj je pust«. »Plesala ne bom« je bil moj odgovor — in nisem. Tudi trije gospodje so me hoteli zvabiti na neki poseben ples. Iztrgala sem se jim iz rok. Plesala nisem. Zapre-

čila sem tudi, da se niso fantje razposajeno trgali za »spečeno srce«, ker sem ga pravčasno obesila na steno. — S svojo odločnostjo se nisem končno nikomur zamerila, temveč še spoštovanje vzbudila. Med vsemi temi boji sem bila dvakrat pri svetem obhajilu, da sem tu zajela potrebnih moči. Sedaj sem zopet v Trstu, v svojem navadnem tiru, polna hvaležnosti do Marije, ki me je podpirala, da sem premagala vse človeške ovire in zapreke, polna zadoščenja: »plesala pa vendar nisem.«*)

*) Ob tej priložnosti priporočam vsem knjižico »Ples«, stane 70 v. Trst, via delle poste 9. Prodajalna katoliškega tiskovnega društva.

Kako se gibljemo.

Iz Št. Jurija ob Taboru (Štajersko). V zadnji številki smo obljubile poslati letno poročilo za leto 1908. Evo ga! Vseh nas je bilo v dekliški Marijini družbi koncem leta 139, nanovo jih je pristopilo 16, iz družbe šlo 8, med temi je postala ena usmiljenka. Naukov za družbo so imeli g. duhovni voditelj 14, voditeljice so se sešle k zborovanju desetkrat. Svetih maš je bilo za družbo 5, skupno sv. obhajilo smo pa prejele na Oznanjenje in Brezmadežno Spočetje Marijino. V blagajni imamo 107 K 20 vin. G. voditelj so nam večkrat priporočali varčnost, in zato smo imele v hranilnici skoraj 5000 kron. Duhovnih vaj pri Sv. Jožefu v Celju se je udeležilo 12 deklet. — K poročilu v zadnji številki dodajamo, da smo še malo poagitirale za »kardoljuba« in prišlo število naročnikov od 140 na 154. — Končno se javno zahvaljujemo svojemu bivšemu duhovnemu voditelju č. g. J. F., ki so z veliko požrtvovalnostjo vodili družbo sedem let in štiri mesece. Plačnik jim bodi Bog!

Rakitna. Na pustno nedeljo, 21. t. m. po večernici je naša dekliška Marijina družba priredila v sedmem letu svojega obstanka prvič veseloigro »Jeza nad petelinom in kes«. Ker nimamo za take prireditve nobenega drugega pripravnega prostora, postavili smo oder v šoli in tam se je igra vršila. Najprvo so zapele naše vrle pevke tri lepe narodne pesmi, nato je sledila deklamacija in naposled igra. Igri je sledila zabavna tombola, končala se je pa s prodajo petelina na očitni dražbi. — Na velikonočni ponedel-

jek bomo igrali lepo ganljivo igro »Dve materi«. — Od druge do tretje nedelje v postu t. l. bomo obhajali pri nas sv. misijon. Vodili ga bodo čč. očetje jezuitje.

Iz Loke pri Zidanem mostu. Iz naše Marijine družbe, katera obstoji šest let, je smrt pobrala 6 družtvenic, nekaj se jih je omožilo, nekaj so jih pa morali g. družbeni voditelj izbrisati, ker se niso hotele držati družbenih pravil, in se posebno plesišča ogibati. Na glavni družbeni praznik 8. decembra, so dekleta uprizorile igro »Lurška pastarica«. Naš skrbni in za dobro vneti gospod župnik so Marijini družbi napravili veselje duhovnih vaj. Prišli so iz Ljubljane č. g. oče Kunstelj iz družbe Jezusove. Imeli so vsak dan dva govora, v prvi vrsti za Marijino družbo. Spoved je lahko opravil kdorje hotel. Dobili bi radi tudi družbeni dom. Bog daj, da se nam ta želja kmalu izpolni!

Predmestna Marijina družba v Mariboru. Naš skrbni predstojnik č. p. Kalist Heric, gvar-dijan predmestne župnije Marije, Matere Milosti, so nam priskrbeli zopet veliko duhovno veselje. Kakor vsako leto, tako je tudi letos naša Marijina družba obhajala od 21. do 24. februarja tri-dnevne duhovne vaje. Vodili so jih č. p. Alojzij Žužek, superijor iz Ljubljane. Bilo je 11 govorov. Prvi govor je bil za naše male kandidatkinje, takoimenovane »Filomenine otroke«, to so mlade deklice, ki so že sprejele prvo sv. obhajilo ter se pripravljajo za Marijino družbo. Potem je bilo za nas pet slovenskih in pet nemških govo-

rov. Govori so bili jedrnat, segali so v dno duše, upam, da so mnogo sadu obrodili.

Iz Žabnice. Preglejmo na kratko gibanje naše Marijine družbe v preteklem letu 1908. V tem letu se število članic dekliške Marijine družbe ni skrčilo, pa tudi ne naraslo, ampak ostalo je pri 36. Vse so vobče prav vestno izpolnjevale družbina pravila in dolžnosti. Skupno sveto obhajilo so imele članice dvakrat, splošno so prejemale sv. zakramente pa vsakih šest tednov. (Po pravilih naj bi bilo na vsak mesec. Ur.) Predstojništvo, obstoječe z družbinim voditeljem vred iz 5 udov, je imelo 6 sej. Duhovnih vaj in veselic družba ni priredila, pač pa se je udeležila skupne lurske slavnosti v Cerngrobu z drugimi dekliškimi Marijinimi družbami loške in kranjske dekanije vred dne 16. julija. — Lastne knjižnice družba nima, saj so članice večinoma zapisane v tukajšnje katoliško slovensko izobraževalno društvo, ki ima svojo lepo knjižnico. — Za »zlati kelih« sv. očeta k petdesetletnici njegovega mašništva so Marijine hčere darovale 9 K 16 vin. Za spomin petdesetletnice prikazovanja M. D. v Lurdu so se pri prvem glavnem shodu članicam razdelile primerne spominske podobice. — K svoli zastavi si je družba omislila lepa trakova, beli in višnjevi, z zlatim napisom, ki sta stala 40 K. — »Bogoljuba« prihaja pod skupnim zavitkom 22 iztisov in se pridno prebira. Ima tudi nekaj naročnikov posebej.

Moška Marijina družba v Trstu. Med tem, ko je mnogo in premnogo ljudi v našem mestu služilo pustu in svetu, so imeli naši fantje in možje na dan pusta glasno uro češčenja pred Najsvetejšim v tih cerkvi sv. Vincencija. Družbini pevci so povečali slovesnost s petjem. — Za sv. Jožefa bomo imeli skupno sv. obhajilo in veselimo se že v naprej, da bode več mladeničev in mož, ki niso v družbi, porabilo lepo priložnost in z nami pristopilo k mizi Gospodovi. Oh, ko bi povsod znali, kako lepo je videti, če par sto samih mladeničev in mož stopa hkratu k sv. obhajilu. Ženske pridejo še-le tedaj na vrsto, ko so že vsi moški obhajani odstopili.

Iz Rojana. Na pust so imele Marijine hčere rojanske lepo pobožnost. Prvikrat letos se je na prizadevanje gospoda kaplana obhajal slovesen shod dekliške in ženske Marijine družbe pred izpostavljenim Najsvetejšim. Ob tretji uri popoldne se je Najsvetejše izpostavilo, dekleta so zapele »Pridi sv. Duh« nato je bil govor o pustnem razveseljevanju, ki je zoperno presvetemu

Srcu Jezusovemu. Po govoru so bile pete litanije presvetega Srca Jezusovega in sv. blagoslov. Udeležilo se je mnogo drugih vernikov te pobožnosti, da je bilo res lepo veselje. Zvečer pa je bila v »Marijinem domu« lepa zabava. Le to je v Rojanu škoda, da je g. župnik ustanovil laško Marijino družbo, ki ima dovoljen ples — za pust se je pridno plesalo. Slovenska Marijina družba in njen g. voditelj mnogo trpita radi tega, ker Slovenke uhajajo na ples v laško družbo. Da taka družba ne bo obstala, je enkrat ena, ker nima Marijinega duha. Pa tudi pravice in odbora nima. Kakšna Marijina družba je to?

Iz Štanjela na Krasu. Tudi pri nas je dekliška Marijina družba. Marijine hčere so prav zveste. Imamo tudi nekaj novink. Upamo, da se bo družba vedno lepše razvijala.

Iz Povirja pri Sežani. Na pustno nedeljo so dekleta (15), ki so vpisane v sežansko Marijino družbo, priredile veselico z mnogovrstnim sporedom. To je prvi javni nastop pogumnih Povirskih deklet, ki pa je ljudem zelo ugajal, čeprav je bilo le vse »po domače«. Ljudstvo želi in skoraj bi rekli zahteva, da čimprej dekleta še kaj lepega priredijo.

Iz Hrušice v Istri. Pri nas se je obhajal v jeseni sveti misijon, ki je vrlo uspel. Uspeh se je poznal na Marijini družbi. Vpisalo se je po svetem misijonu 76 deklet, od katerih je bilo 48 sprejetih na dan Brezmadežnega Spočetja, tako da je koncem leta 1908. štela naša družba 202 dekleti.

V Boštanju ob Savi se je obhajal sv. misijon od 12. do 19. februarja. Vodili so ga gg. jezuitje iz Ljubljane: Kunstelj, Rakovec in Pristov. Udeležba je bila povoljna. Obhajanih jih je bilo nad 1600. Razven nekaterih so vsi prejeli sv. zakramente. Da je bil sv. misijon silno potreben, o tem so vsi prepričani.

Ptujska okolica. V samostanski in župni cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptujju se vidi in sliši pri nauku to, kar malokje. Namreč č. p. gvardijan izprašujejo odraščeno mladino katekizem, mladeniče skupaj in potem dekleta. To se godi eno nedeljo iz ene vasi, drugo pa iz druge. Dekleta pa še tekmujejo v petju, iz katere vasi bi najlepše zapele. Zapojejo pred naukom eno ali dve pesmi, in po večernicah eno. Ta stara in lepa navada je že mnogo let v tej župniji. Naj bi se ohranila vedno!

26. Nedelja. (Zadnja v mesecu.) Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Torek. Sv. Peregrin. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje ali črnega škapulirja.

28. Sreda. Sv. Lukazij. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni ali farni cerkvi.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče. — Za ohranjenje miru, da bi se preprečila nesrečna vojska. — Volitve na Koroškem in Štajarskem. — Razširjanje sv. vere. — Boj zoper »svobodomiselnost«. — Zedinjenje razkolnikov. — Boj zoper pijančevanje. — Naši rojaki na tujem. — Duhovne vaje za moške.

Zasebne zadeve: Neka družina, da bi bila obvarovana sramote, ki jo po nedolžnem trpi. — Dva zakonska za medsebojno ljubezen in blagoslov božji. — Neka Marijina družba, da bi se dekleta bolj ogibale plesa in slabe tovarišije. — Neka Marijina hči, da bi se ji izpolnile pobožne želje. — Neka dekleta Marijine družbe za spoznanje pravega poklica. — Neko dekle v veliki nadlogi. — Neka mati v velikih križih z otroki.

Darovi:

Za zlati kelih sv. očeta: Marijina družba v Ihanu 3 K, na Blokah 25 K, na Trebelnem 17-40 K, Cirknica 20 K.

Za domači misijon: Neimenovana 20 K.

Za misijone: Neimenovan 1000 K.

Za najpotrebnejše misijone: Ognjeslav Kovačič, Mokronog, 10 K; iz Gorij 50 K. (Župljani 35, A. M. 15).

Za afrikanške misijone: Župnija Črni Vrh nad Idrijo 60 K, Jera Zempl, Vransko 6 K.

Za kitajske misijone: Jožef Vrščič iz Kicanja pri Ptuj 20 K.

Misijonarju P. Turku: A. J. iz Gorij 10 K.

Za Klaverjevo družbo: isti 5 K, I. Pogačar 2 kroni.

Za svetega očeta: župljani 53, tretjeredniki gorjanski 47, skupaj 100 K.

Jasno glavo!

zdravo spanje, močne živce imamo, kar poznamo osveževalni bolečine olajšajoci Fellerjev fluid s z „Elsafluid“. Dvanajststoročja za poskušnjo 5 K franko. Naročite pri E. V. Fellerju v Stubici, Elsa trg 134 (Hrvatsko). **Marian.**

Važno za gostilničarje in sodarje!

S prevzetjem zastopstva solidne, dobre hiše lep stranski zaslužek. — Ponudbe pod „Nebenverdienst 50“ pošilja Ann. Exped.

EDUARD BRAUN, Dunaj I.

Rotenturmstr. 9.

524—1

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

priporočata svojo največjo zalogo zgetovljenih oblek za gospode, dečke in otroke in novosti v konfekciji za dame.

Pipe iz bruyere-lesa

Prijetno in suho kajenje zato nedosežna glede čistote in dobrega okusa. 2806 6—1

Prima izdelek iz pristnega nepokvarjenega bruyere-lesa. —

Gladka glava z zelo upognjenim bruyere-odlivom, cevka iz višnjev. lesa z roženim ustnikom in cevjo, ca 21 cm dolg K 150; ista s popolno izrezi. bruyere-glavo K 180. Največja izbira kadilnih potrebščin, se dobi v mojem ceniku, ki se pošilja zastonj in poštne prosto. — Dobi se pri c. kr. dvorn. založniku

Hanns Konradu

razpošiljalnica

v Mostu (Brüx) št. v. 669. (Češko).

Zahtevajte v lastnem interesu moj bogato ilustrirani cenik z nad 3000 slikami zastonj in poštne prosto.

Ceno češko posteljno perje!

5 kg novega, dobro skubljenega K 9-60, boljše K 12, 5 kg belega skubljenega puha K 18, boljše K 24, 5 kg snežnobelega puha K 30, boljše K 36, 5 kg najfinejšega puha K 48, 5 kg snežnobelega neskuubljenega puha K 24, K 30, najboljše K 36, Izredno izdatnega belega puha 1/2 kg K 3-60, K 4-80, K 5-40, K 6. Pošilja poštne prosto proti povzetju. Zamenja dovoljena proti vrnitvi 3482 poštne. 12—1

D. Schnurrmacher,

razpošiljalnica posteljne perja, Taus 284, Češko.

839 1-1

Največja in najstarejša

**tovarna lončenih pečij in
raznih lončenih izdelkov**

August Drelse

Mnogokrat
odlikovana.

v Ljubljani.

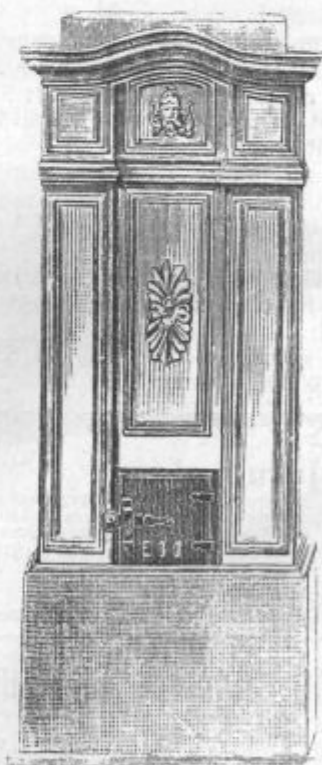
Mnogokrat
odlikovana.

**Priporoča se sl. občinstvu in
preč. duhovščini v naročila na**

**štedilna ognjišča
: in peči :**

**preproste in najfinejše, izvr-
šene v poljubnih modernih bar-
vah in vzorcih najbolj strokov-
njaški, solidno in trpežno po
najnižjih cenah. Župniščem, sa-
mostanom in šolam dovoljum
znaten popust.**

Ilustrovani ceniki so na razpolago.

V pojasnilo

vlagateljem hranilnih vlog, kateri imajo svoje prihranke naložene pri domačih posojilnicah in hranilnicah.

Vznemirjujoče vesti o vojni s Srbijo — katere še ni in je skoro gotovo tudi ne bode — povzročile so posebno med prebivalstvom po deželi neopravičen strah, češ, da bode država v slučaju vojne odzela posojilnicam in hranilnicam denar v pokritje vojnih stroškov.

Podpisana posojilnica si šteje v dolžnost, s tem poučiti slovensko prebivalstvo, da je ta nazor in strah popolnoma nesmiseln in da so prihranki, kateri so naloženi v domačih posojilnicah in hranilnicah, ravno za slučaj, ako bi izbruhnila vojna — česar se pa itak ni batí, ker so se napete razmere že poravnale — shranjeni pri teh zavodih najsigurnejše in najvarnejše.

Država do teh prihrankov in premoženja posojilnic in hranilnic vobče nima nikake pravice; ti prihranki so in ostanejo nedotakljiva last vložnikov, čez katero zamorejo in bodejo zamogli razpolagati poljubno in vsaki čas le vložniki sami.

Tudi v slučaju da bi izbruhnila vojna, pokrije država vojne stroške iz nje lastnih zakladov in če ti ne zadoščajo, izda svoje lastne, nove obveznice. Na prihrankih vložnikov pri posojilnicah in hranilnicah pa nima in ne bode imela ničesar iskati.

Posojilnice in hranilnice imajo Vaše prihranke varno naložene na zemljiščih in posestvih, katerim ne more odvzeti vrednosti nobena vojna. Poleg tega Vam pa jamčijo pri podpisani posojilnici za Vaše prihranke tudi vsi združniki (nad tritisoč po številu) neomejeno z vsem svojim premoženjem.

Ne krčite vsled tega svojih prihrankov s tem, da jih dvigujete pri posojilnicah in hranilnicah ter jih hranite doma, ne da bi uživali kake obresti, nasprotno Vam preti le nevarnost, da Vam bode v trenutku odvzeto, kar ste prištedili v teku let in let po kakem nesrečnem slučaju, kakor tatvini, požaru itd.

V Ljubljani, dne 23. marca 1909.

831 1-1

*Kmetska posojilnica ljubljanske okolice
v Ljubljani.*

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča sledeče podučne in koristne knjige:

Pouk zaročencem in zakonskim. Sestavil Janez Zabukovec, župnik. Cena vezani knjigi K 1.40.

To knjigo naj si pač omisli vsak, ki namerava stopiti v zakonski stan in naj jo prečita, še predno se odloči za ta težavni poklic. Tudi zakonski naj jo večkrat počasi in s premislekom čitajo, da si bodo vedno svesti svojih medsebojnih dolžnosti. Knjižica podaja tudi krasna navodila za vzgojo otrok. Ne pogreša naj se torej ta zlata knjiga v nobeni družini.

Ljudska knjižnica, 8. zvezek. — I. del obsega: „Pasjeglavci“, zgodovinska povest. II. del: **Pripovedke iz Kristusovega življenja** in sicer: „Vodnjak modrih mož.“ — „Betlehemske detece.“ — „Sveta noč.“ — „Beg v Egipt.“ — „V Nazaretu.“ — „V templju.“ — „Tlačica.“ — „Naš Gospod in sv. Peter.“ — Cena za popolno knjigo K 2.20. **Kdor naroči in plača pred koncem marca, dobi celo knjigo za K 1.—.**

Krasna povest „Pasjeglavci“ opisuje kmečki punt in boje kmetov za svoje pravice na Češkem. Povest je spisal natančno tako, kakor se je godila v zgodovinskem času, češki profesor Jirasek, prestavil pa jo je na slovenski jezik „Domoljubov“ urednik. Knjiga je prvič čisto domače pisana, ker je vzeta iz pravega kmečkega življenja, drugič je lepo opremljena in ima na naslovni strani krasno večbarvano sliko in je tudi obširna, ker štejeta oba dela blizu 500 strani. — **Knjiga je sedaj silno poceni, velja namreč samo K 1.—, vezana K 2.—,** to pa le do konca meseca marca. Kdor bo knjigo sedaj takoj, ko je naznanjena, naročil in plačal pred koncem letošnje zime, jo dobi po omenjeni nizki ceni, kdor se pa šele po marcu oglasi, jo bo moral plačati dražje, to je po pravi knjigotržki ceni, ki je več nego še enkrat višja nego znižana. — Da smo nastavili za to knjigo tako nizko ceno, smo zato storili, da zastavimo enkrat pot ničvrednemu umazanemu berilu, s katerim hodijo dobičkaželjni agenti od hiše do hiše in hočejo ljudi preslepiti, da bi se naročili na nje. Take kolporterske povesti je treba vreči v peč, agentu pokazati vrata, naročiti pa dobro koristno berilo, kakoršni so „Pasjeglavci“.

Ben-Hur. Roman iz časov Kristusovih. Spisal Ludwig Wallace. Cena vezanemu izvodu K 4.50. — Svetovno znani roman, ki je izšel pravkar v drugi izdaji, pač ni posebič treba priporočati, saj slovi povsod, koder se ceni lepa knjiga, in tudi na Slovenskem si je „Ben-Hur“ pridobil v vseh krogih vnetih prijateljev-čestilcev. Življenje Gospodovo nam od rojstva do smrti v tem romanu živo stopa pred oči, poganstvo se nam opisuje v vsem svojem zunanem blesku, notranji trhlости in hrepenenju po odrešitvi; osebe so vse mojstrsko opisane in kar zlasti povzdiguje to povest, dejanje je dramatiško-živo in zanimivo. Lepšega berila si ne moremo želeti kot Ben-Hurja; v odrasli mladini bo vzbudil in ohranil zavest lepote krščanstva in globoke misli njegové so velike vzgojilne vrednosti.

Malavašič: **Oče naš.** Povest. Cena K 1.50, trdo vezan K 1.70. Zares lepa, od prve do zadnje strani zanimiva povest, ki obvlada popolnoma čitateljevo pozornost in ohrani njegovo domišljijo vseskozi napeto. Ima pa tudi neprecenljivo vrednost. — Dejanje je jako živahno, godi se za časa grozne francoske revolucije in opisuje boje vernikov nasproti krutemu svobodomiselnstvu, tako da je ta obširna povest tudi za naše čase vrlo zanimiva.

Andrej Hofer, tirolski junak. Igra v petih dejanjih z naslovno sliko (Hoferjeva smrt) in obširnimi zgodovinskimi uvodom. Cena 80 vinarjev, 10 izvodov K 5.—. Ne samo uprizorjena na odru, temveč tudi kot poučno in kratkočasno berilo bo našla ta knjižica mnogo prijateljev.

Slovenski ABC v podobah. Cena 80 vin., trdo vezan K 1.20. — Prav lična in primerna knjižica za otroke do desetega leta z živopestrimi podobami in mičnim besedilom za vsako črko abecede. Otrokom bo v pravo veselje in lahek poduk. Za otroke, ki se uče čitati ni primernejšega darila, kakor ta knjižica.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.